Ára: 1 forint

Ludas Matyi

XIV. évfolyam 10. szám. 1958. március 5.

Réber László rajza

Ha majd a béke ügye végleg győzni fog...

Kutyafeleség

Várnai György rajza

– Látod, te szamár Bodri, mindenki karriert csinál, csak te vagy ilyen élhetetlen!

Lakásavatás

Kaján Tibor rajza

– Most pedig elkezdünk bútorra gyűjteni . . .

Mit tegyenek szegények?

Vasvári Anna rajza

– Istenkém, de hát miért vándoroltok ki?
– Magyar libamájat akarunk enni . . .

Sietek

Na! Ezt is elintéztem. Most pedig rohanok. Négy emeletet lecsúszunk a karfán, és ha nem esünk le közben, ha azt a dömpert átugorjuk, ha a rendőr zöldet jelez, ha a 44-es megvár, ha közvetlen repülőjárat indul Budakeszi és Tanganyika között, ha a kubai kormány lemond, még időben odaérhetek, de ha nem, akkor is van tíz percem. És valóban.

Lecsúszok a járdáról, átbukok egy szemetesládán, keresztülfutok a tiloson, megvárom a 44-est és beleütközöm Kakaó úrba.

Elvesztem. Illetve elkéstem. Ha ez az úr, ez a Kakaó elkezd elbeszélni, nem hagyja abba. Válságos helyzetemben agyam zseniálisan működik: elhatározom, hogy *nem engedem szóhoz jutni*, s ha itt a villamos felugrok rá.

Köszöntöm, fogadom. Kinyitja a száját, megfogom a kezét. Vinne magával, de odarögzítem a megállóhoz. Tudom: fáj a mája. Nincs mese el kell vinni orvoshoz. Ott a helyszínen röpgyűlést tartok a májbetegségekről. Hozzászólást nem tűrök. Kifejtem nézeteim a vírusokról és a holdbautazásról. Nyilatkozom az amerikai szövőlepkéről. Kakaó úr közben tátong, mondana valamit, a kezét rángatja. De nem hagyom magam befolyásolni. Nyugodtan ismertetem a szanszkrít-írást, miközben megint elmegy egy 44-es. Nem baj, inkább én beszéljek, mint ő. Ezt legalább akkor hagyom abba, amikor én akarom. Nagyon érdekesnek találom azt a fejtegetésem, amelyben végigvezetem a lágy mássalhangzók fejlődését a finn-ugor nyelvekben. Kakaó úr mocorog, de ehhez a kérdéshez nem tud hozzászólni. Felsorolom mit láttam moziban, színházban, véleményezem a néger táncegyüttest, a szakszofonszólót és a dobhártyát. Közlöm vele, hogy fiam jól tanul, csak az a baj, hogy a tanítónéni szerelmes az igazgató bácsiba, és emiatt a házmesterné elzarándokolt Rómába, hogy pápai átkot kérjen a liftkiszerelő kft-re, mert még mindig nem szerelték le a balszélsőt, és itt a világbajnokság kérem, legalább a Papp Laci ne ment volna el profinak, de higyje, ebben az ügyben nem tehetek semmit, pedig Kakaó úr már nyilatkozott az újságban is, a házassági hirdetések rovatban, olvastam is, hogy miért szedik fel a kövezetet a Denevér utcában, amikor, amikor . . .

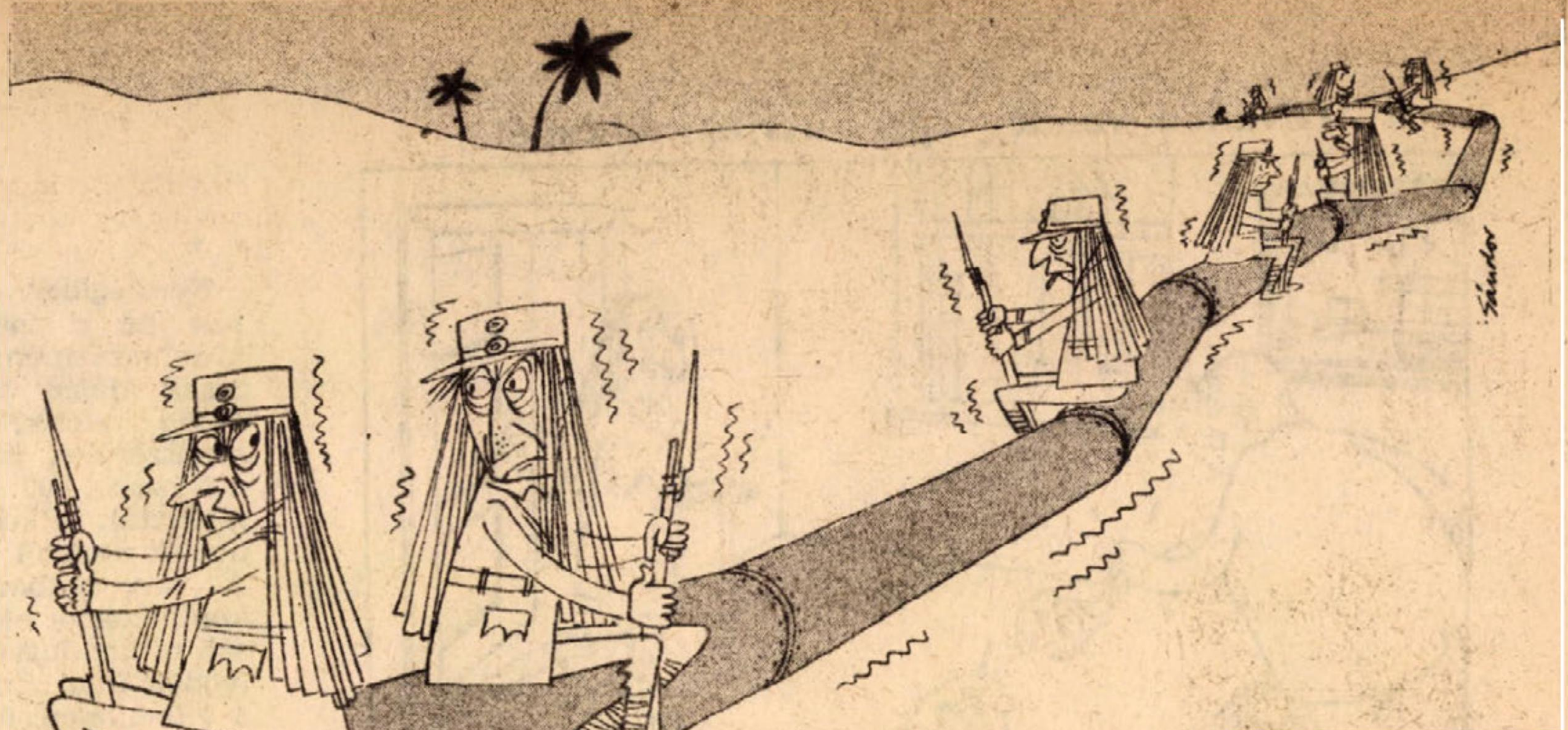
Amikor az órámra nézek: fél hét szigorúan. Vége. Elkéstem. Elnémulok, szóhoz engedem. Diadalittasan felcsillan a szeme. Megfogja a kezem, nem bánom, vigyen, ahová akar.

— Kérem, kérem — hadarja, mint a bőbeszédűek általában —, nagyon érdekelt az okfejtése, de ne haragudjon rám, kivételesen sietnem kell, reggel óta vár a feleségem a Nemzetinél. Avviszontlátásra!

És már felugrott egy induló 44-esre.

Szalay Károly

Olajvezeték a Szaharában

– Te, Pierre, miért mozog ez a cső?
– Mert mi mindnyájan remegünk rajta...

Sándor Károly rajza

Pesti Dekameron

BOCCACCIO: „Szerkesztő úr, megbeszélésünk szerint mellékelten küldöm mai témákra átdolgozott történeteimet, melyeket egy hosszú értekezletre ítélt hallgatóság beszélt el a felszólalások alatt egymásnak."

Az írógép

(Egy fiatalasszonyt a férje egy ifjúval találja a lakásában, de az asszony ügyesen megmagyarázza a helyzetet.)

A hatodik kerületben. nem messze a Szinnyei-Merse utcától lakott bizonyos Angéla Veronika nevet viselő, mozgékony és tűzrőlpattant fiatalasszony, kinek férje szerény állást viselt egy Vas és Edényboltban, és sem anyagi javakban, sem szerelmi lángolásban nem elégítette ki a feleségét. Ezért is egy idő után maga is gépírónői állást vállalt egy közhivatalban, hogy könnyítsen a háztartás gondjain. A hivatalban pedig szemet vetett rá egy ifjú, ki jó képességei révén előkelő beosztást és szép fizetést húzott a vállalattól.

Az ifjú ostromolni kezdte a fiatalasszonyt, és Veronika — miközben igen tartózkodóan viselkedett e rohamokkal szemben — így gondolkodott magában: „Miért is vagyok én ilyen ostoba, hogy a fiatalságomat egy olyan mamelukkal élem le, mint az én törvényes férjem, ki még egy tisztességes mozijegyet sem tud szerezni és éjszaka is az edényeivel álmodik. Bizony, hogy éppen elég áldozatot hozok azzal is, ha csak vele élek egy fedél alatt, és miért is ne szerezhetnék mellé egy olyan férfit is magamnak, kivel nemcsak típusneműt fogyaszthatok, ha kedvem tartja, mint az én szűkre szabott urammal."

Mikor pedig ezeket végiggondolta, elhatározta, hogy nem habozik tovább, hanem a kedve szerint fog cselekedni. És nehezen bírta már az ifjú távollétét, ki éppen egy külföldi vásárlást intézett. Miután pedig az ifjú egy ajándék nylonpulóverrel tért útjáról haza, az asszony összevissza csókolta és egészen elveszítette a fejét.

Még aznap, munka után magához hívta a fiatalembert, mert a férje a Vas és Edényboltban minden hétből négy napot leltározott, s ilyenkor csak későn jutott haza.

A két szerelmes azonban alig kezdett a maguk túlórájához, midőn az előszobaajtón két rövidet csengettek. — A férjem! — kiáltotta Veronika és felugrottak. A fiatalember rémülten nézett körül, mert a kis lakás az égvilágon semmi rejtekhelyet nem nyújtott, de a csalafinta asszonyt a veszedelem találékonnyá tette. A szekrényből táska-írógépet rántott elő, s miközben az előszoba felé indult az újabb csengetésre, sebesen így rendelkezett: „ A gépet tegyed az asztalra és a táskádból végy iratokat elő." Azzal kiment és ajtót nyitott.

— Rosszul hallasz talán, avagy inkább alszol? — lépett be zsörtölődve a férje. — Nekem megint hiányom van, te pedig úgy látszik álmodozol!

— Csak beszélj! — emelte fel az asszony a hangját, hogy a szobában is hallható legyen. — Csak pörölj, hadd tudják meg, hogy micsoda férj vagy! Persze, hiányod van, ezt tudod hajtogatni! De hogy a feleséged külön gépelést vállal, hogy egypár forinttal több jöjjön a házhoz, ahhoz egy szavad sem lesz! Alszom meg álmodozom — mondod! Hát ha tudni akarod, én bizony dolgozom, gépelek oldalanként két forintért, hogy pótoljam valahogyan a te drágalátos hiányaidat!

Az ifjú, ki mindent hallott és megértett, erre kidugta a fejét az ajtón s így szólt türelmetlenül: — Kartársnő, kérem, be tudjuk fejezni, amit ma elkezdtünk vagy halasszuk máskorra?

— Dehogyis halasszák el! — Sietett előzékenyen és örömmel hozzá a kapzsi férj. — A világért sem zavarok. Dolgozzanak csak a kedvük szerint, én majd főzök a konyhában egy jó feketét. Veronikám, menj csak szívem — mondta és feleségét a szobába túszkolva maga kisietett a konyhába.

Az asszony ekkor mosolyogva szerelmeséhez lépett, megölelte, és imitálva a gépelést, ütögetni kezdte a billentyűket, hogy a konyhában is hallatsszék. Ilyen módon, a konyhával egyidőben, elkészültek bent a szobában is. Akkor pedig a férj feltálalta a magafőzte jó erős feketét, melyet nagy dicséretek között elfogyasztottak, majd a fiatalember kifizette a gépelésért járó honoráriumot és elégedetten eltávozott.

Somogyi Pál

Ludas Matyi színpada

Ideális albérlő

Szín: régimódian berendezett szoba. Balról is, jobbról is nyílik egy ajtó.

Szereplők: Elvira és Melinda. Mindketten öreg nénikék.

MELINDA: Tudod, Elvirám, sok bajom volt az albérlőkkel, de ez a mostani, ez úriember...

ELVIRA (kíváncsian): Mesélj, Melinda, milyen?

MELINDA: Ez, kérlek, nem iszik, nem nőzik, nem füstöli tele a szobát, nem fekszik le cipőstül a díványra, nem horkol, nem bömbölteti a rádiót, nem főz...

ELVIRA: S mondd, Melinda, mennyit fizet?

MELINDA: Havi hatszázat és egy évre előre kifizette a lakbért!

ELVIRA (elragadtatással): Ideális albérlő!

MELINDA: Az. Mert ez, kérlek, nem sározza össze a szőnyegeimet, nem égeti ki az ágyneműmet... Egyszóval csöppet sem zavar... Tudniillik egy nappal később, hogy beköltözött, főbelőtte magát...

ELVIRA (csodálkozva összecsapja a kezét).

(Közben megszólal a kakukkos óra és tizet jelez.)

ELVIRA (feláll): Már tíz óra! Jaj, akkor mennem kell!

(Ebben a pillanatban kinyílik a baloldali ajtó, majd lassan becsukódik, kisvártatva kinyílik a jobboldali ajtó, aztán az is lassan becsukódik.)

ELVIRA (keresztet vet és vacogva): Melinda! Mi volt ez?

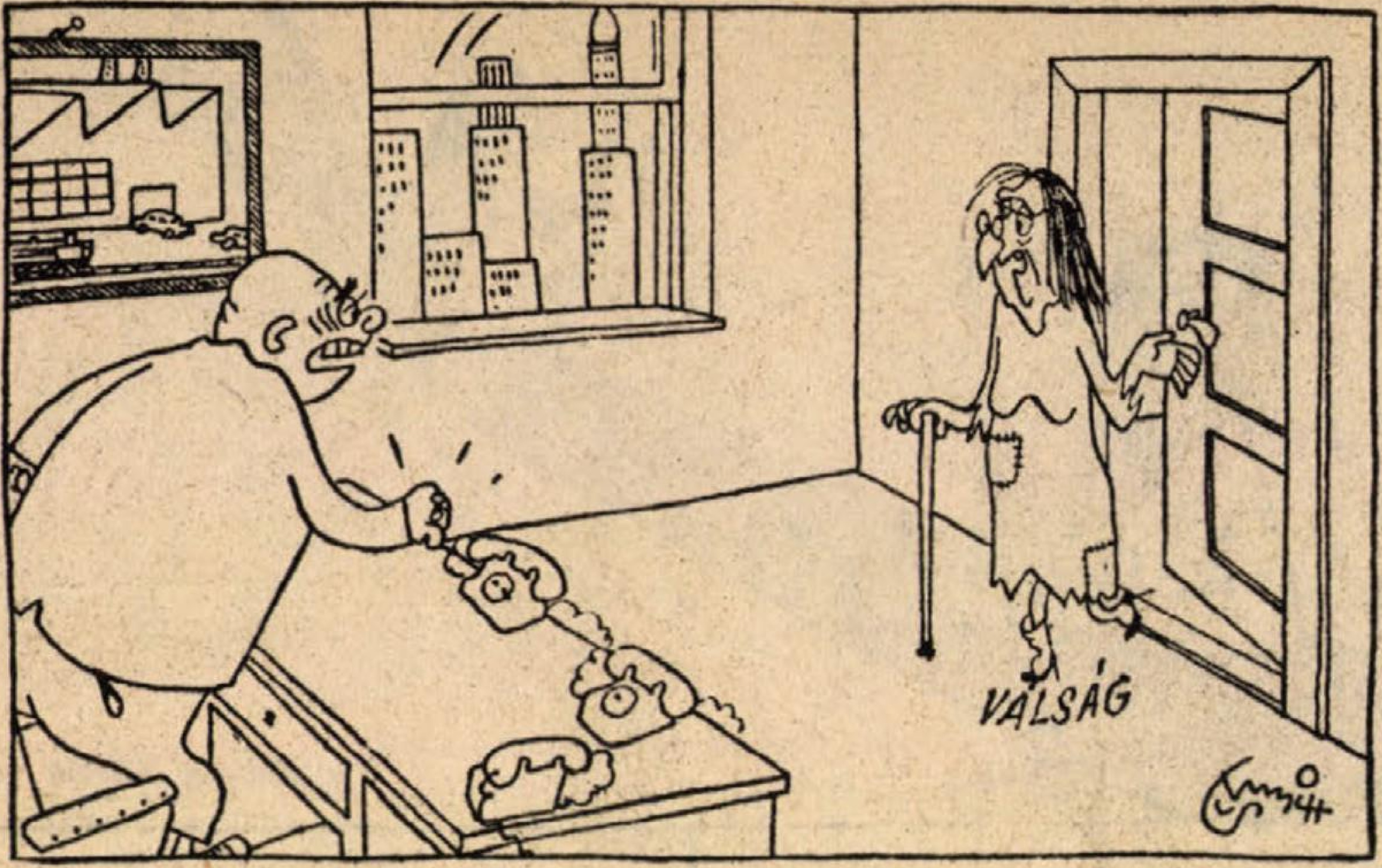
MELINDA (nyugodtan): Az albérlőm. Most jött haza.

ELVIRA: Ű... úgy tudtam, hogy a lelkek éjfélkor járnak haza...

MELINDA (fölényesen): De nem az én albérlőm. Én megmondtam neki, hogy tíz óránál később ne jöjjön, mert akkor aztán huhoghat, nem nyitok ajtót!

(m. gy.)

Hívatlan vendég egy amerikai tőkésnél

– Hogy merészel előzetes bejelentés nélkül belépni?
– Előzetes bejelentés nélkül? Maga nem olvasta Marx Károly munkáit?

(Schmitt rajza a Berliner Zeitung-ból)

Rakéta-klubok Amerikában

Az amerikai fiatalok új szenvedélye a rock and roll után a rakéta. Rakéta-klubok alakultak mindenfelé és saját gyártmányú rakétákat bocsátanak fel. Egy kaliforniai rakéta-klub például saját gyártmányú rakétáját 16 km-es magasságba lőtte fel. A rakétában élőlény is volt, ha nem is kutya, de egér. Egyetlen egér-barát egyesület sem tiltakozott különben.

Sajnos, sok balesetet is okozott már az új divat, amely nem párosul mindig robbananyag-szakértelemmel. A legtöbb államban betiltották a maszek-rakétakísérleteket.

És mi lesz majd, ha az amerikai rádióban megszólal az új műsorszán. „Atombombarobbantók ötperce . . .?"

A tükör előtt

Fő az udvariasság!

Az amerikai főiskolán a tanárnő általános életművészetre is oktatja a diáklányokat.

— Az udvarlójukkal legyenek mindig előzékenyek — magyarázza —, de egyúttal adjanak alkalmat, hogy ők is bebizonyíthassák udvariasságukat. Például, ha a fiú vacsorázni viszi magukat, engedjék őt kiszállni elsőnek és maradjanak az autóban, amíg a lovag ki nem nyitja az ajtót és ki nem segíti önöket.

A lányok feljegyezték a jó tanácsot, majd a tanárnő folytatta:

— Persze, ne várjanak sokáig. Ha a fiú közben bement a vendéglőbe és egyedül hozzálátott a vacsorához, akkor siessünk utána . . .

Az olvasók sokfélesége

Egy londoni könyvtárban a legutóbbi három hónap alatt a következő apróságokat találták a visszahozott könyvekben: egy nagy darab szalonnabőr, 3 zsilettpenge; 5 darab ragasztó szalag, 11 kártya, 3 előhívott filmtekercs, 7 aktkép, 23 levél (közte 17 szerelmes levél és 6 fizetési felszólítás), 1 darab egyfontos bankjegy, 4 rágógumi, végül egy szerelmes levélben egy válóperes ítélet másolata.

Gyenge kifogás – férfiaknak

Nemrégiben érdekes újítást vezetett be a tokiói villamostársaság. Mint közleményük mondja, *„az esőzések idején tapasztalható rekkenő hőség elviselhetősége érdekében"* rendszeresen parfümmel illatosítják a társaság 500 kocsiját. A kezdetben tapasztalt lelkes fogadtatást a férfi utasok részéről felváltotta az ellenzés. A nős embereknek ugyanis sok komplikációt okoz, hogy bebizonyítsák otthon hitvesüknek: a ruhájukba ivódott illat nem a teaházból, hanem a villamoskocsiból származik.

Lusta postás

A franciaországi Cambrai-ból jelentik:

Egyik közeli faluból sok panasz futott be a postahivatalba, hogy nem érkeznek pontosan a levelek. Végre a kerületi postaigazgatóságtól kiszállt egy ellenőrző bizottság. Először a község egyetlen levélhordóját, a 46 éves Omer Courbet-t hallgatták ki. Ellentmondó válaszokat adott, mire házkutatást tartottak nála. A padláson sok-sok ezer kézbesítetlen levelet és egyéb postai küldeményt találtak. Öt-hat esztendős is akadt közötte. Amikor felelősségre vonták, így válaszolt:

— Egy ilyen hegyes-dombos faluban nem győzi egy ember a kézbesítést. Én bizony lusta voltam végigjárni az egész községet.

Majd bölcsen hozzátette:

— Különben is azt tapasztaltam, hogy az emberek sok olyan felesleges dolgot firkálnak egymásnak, amiért nem érdemes talpalni.

Ludas Matyi plakátkiállítása

Kasso rajza

Egy atombomba elveszett Amerikában

Várnai György rajza

A bácsi

Gyérülő haj, kis pocak – – amelyet mély lélegzetvétellel el lehet még tüntetni – kényelmes tartás, mindezzel együtt, vagy ennek ellenére Verő Pál kartárs, 45 évével negyvennek látszott. Derűs nyugalommal, nagy kényelemszeretettel viselte fiatalságát, míg egy napon...

– Hol vannak a kimutatások – kérdezte Verő kartárs főnöke a titkárnőjétől. A titkárnő telefonált a Kimutatásokat Rendszerező Vállalathoz, ahol a következő választ kapta.

– Már elküldtük, kérem. Tegnap járt itt önöktől egy bácsi, neki adtuk oda.

Bácsi? A titkárnő nyomozni kezdett. Ki lehet az? Nincs az egész osztályon idős dolgozó, csak Ibi kisasszony, ő viszont nő, s a hírek szerint kifejezetten férfiú vitte el a kimutatásokat.

Verő kartárs döbbenten figyelte a nyomozást. Két napig hallgatott s fiókjába rejtette a kimutatásokat. A harmadik napon megtört, nem bírta tovább.

– Én voltam ott – vallotta. – Nekem adták ide a kimutatásokat. – Én vagyok a bácsi...

A titkárnő végigmérte, aztán hangosan felkacagott.

– Maga, Pali? Remek! Hát ezt igazán nem hittem volna! Bizonyára a szemüveg miatt gondolták!...

– Ó, csak olvasáshoz használom – mondta könnyedén Verő és zsebrevágta a szemüveget.

És egy óra múlva bejárta a hír a hivatalt:

– Verőt bácsinak nevezték!

A férfiak boldogan vihogtak a káröromtől. A nők viszont nem szóltak semmit. De mert a nők érző és szentimentális lények, titokban mindegyik elhatározta, megpróbálja Verővel feledtetni ezt a meg nem érdemelt sértést.

Verő viszont ugyancsak elhatározta, hogy feledtetni fogja kollégáival az őt ért sérelmet, vagyis azt, hogy ő bácsi.

El kezdett fiatalosan viselkedni.

Már másnap kötöttkabát nélkül állított be az irodába. Csak úgy odavetőleg megjegyezte, hogy ilyenkor, mínusz 10 fokban, ő már reggel hétkor a Lukácsban szokott úszni, s a szabad levegőn tornázik fürdőruhában.

– Nahát, hogy maga milyen edzett, stramm fiú – álmélkodott Icuka és sokat sejtő, még többet ígérő mosollyal hívta Verőt a büfébe feketézni.

Délután összeállították A Kimutatásokat Rendszerező Vállalat ellen játszó válogatott futballcsapat listáját. Verő öt éve játszott utoljára, a kövérek csapatában, a soványak ellen. Most azonban egyöntetű vélemény alakult: muszáj őt is benevezni, különben azt hiszi, tényleg bácsinak tartják és ez örökké vérző sebet hagyna a lelkén.

Ünnepélyesen felkérték tehát, hogy legyen a válogatott csapat balközépje. Verő utált minden sportot. Kiváltképpen a futballt.

– Hiába, muszáj elvállalnom – gondolta magában –, a végén tényleg azt hiszik, hogy bácsi vagyok...

Délután, munka után Manci utánarohant és megkérte, kísérje őt haza. Verő Pali máskor ilyenkor, öt után, hetenként kétszer kellemes szunyókálással szokta eltölteni a délutánt, hogy estére friss legyen az ultipartihoz. De Mancinak, aki azért hívta, hogy szegény Verő ne érezze magát bácsinak, nem lehetett nemet mondani. Hiszen azt hinné – morfondírozott magában szomorúan Verő –, hogy valóban bácsi vagyok...

– Palikám – suttogta Manci késő éjjel, amikor elbúcsúztak –, csak neked drukkolok a meccsen. Csak te viheted diadalra színeinket...

És közeledett a nagy nap, a meccs napja. Pali rendszeresen edzett hajnalonta, s délutánonként rendszeresen randevúzott felváltva Mancival és Icukával. Nagyon fáradt volt, de tartotta az iramot, nehogy azt higgyék, hogy ő már bácsi.

Az utolsó edzésen megjelent az ellenfél, a Kimutatásokat Rendszerező Vállalat titkárnője is.

– Nézd csak – mutatott Icuka büszkén Palira, aki zöld-sárga-piros csíkos trikóban lohol a pályán –, erre a fiúra mondtad te, hogy bácsi?

– Ugyan! – nevetett a titkárnő – Verőt jól ismerem. A másik vállalattól vitt el egy szakállas bácsi kimutatásokat, s hirtelenében azt hittem, ő dolgozik nálatok, azért mondtam...

Verő a pályán abbahagyta a futkározást. Az utolsó szavakat meghallotta.

– Micsoda? Nem én vagyok a bácsi?

És pillanatok alatt visszafiatalodott. Ledobta futballcipőit. Lemondta a középcsatárságot. Lemondta a randevút a Mancival. Szakított Icukával. Feltette a szemüvegét. Mélyet lélegzett, aztán kifújta a levegőt és kieresztette a pocakját.

Pongrácz Zsuzsa

Nylon-szatyor

– Nézd, mekkora halat fogott!
– Nagy kunszt! Ekkora hálóval!...

Günter Kunert

Különös szembaj

— Figyeljen ide, barátom, elmondok magának egy érdekes esetet — mondta orvos ismerősöm, miközben hónom alá dugta a hőmérőt. — Nemrégiben egy jelentéktelen külsejű ember keresett fel. Mikor megkérdeztem, mi a panasza, a szemére bökött. Megvizsgáltam a szemét — semmit sem találtam. Normális, egészséges szem.

— Meg kell mentenie — sírta. — A bal szemhéjam állandóan ugrál. Örökké kacsingatok vele, érti? Meg kell mentenie!

— De kérem — kiáltottam rá méltatlankodva —, egy ilyen semmiséget vesz maga ennyire a szívére? Nyilván idegesség az oka. Atrofia. Feszültebb idegállapotban kacsingat csak, ugye? És miért zavarja annyira az a kacsingatás?

— Hallgasson meg, doktor úr, elmondom. Képzelje el: elmegyek egy hivatalba, bejelentem magam valamelyik osztályvezetőnél, hogy ellenőrizzem a munkát és akkor — páciensem nagyot nyelt — és akkor elkezdődik az a kacsingatás. Már lent, a kapusnál, akire rendszerint így kiáltok: „No, hogy van, még mindég olyan éber?" — és közben, ha tetszik, ha nem, kacsintok. Erre ő is visszakacsint és úgy fintorog, hogy legszívesebben leütném. Mikor pedig az osztályvezetőnél ülök, rendszerint első kérdésként azt teszem fel, hogy nincs-e az üzemben család-uralom? És újra kacsintok és a szemben ülő szintén kacsint, kihúz egy üveg likőrt az asztalából és azt mondja: „Csak a nagybátyám van itt állásban, meg a feleségem, mint előadó, valamint a kutyánk, tudja, mint hivatalos őrkutya." Erre én kijelentem, hogy ez helytelen, de ugyanakkor ismét kacsintok, az osztályvezető úgyszintén, mire képtelen vagyok bármit is tenni a szabálytalanság ellen. Vagy gondolja el, doktor úr, a hivatalos kocsival kiszállok valahová. Ha azt mondom a sofőrnek, hogy még egy fontos utam van, közben önkénytelenül újra csak kacsintok, mire a sofőr csak annyit mond, hogy természetesen, elvtársam és egyenesen egy vendéglőbe visz. Akkor is, ha eszem ágában sem volt odamenni. Vagy valakit, mondjuk egy elvtársnőt meg akarok győzni: „Elvtársnő, mondom, én mint öreg szocialista — máris kacsintok — azt ajánlom magának, hogy tanulmányozza a marxizmust — kacsintok — tanulni, tanulni, tanulni — kacsintás — mire az elvtársnő rámnevet, kacsint és édes hangon így szól: „Természetesen, elvtárs." Hát ezért kell rajtam segítenie, doktor úr! Mint haladó ember, — látja, már megint! — nem bírom ezt tovább. Doktor úr, mindketten a jövőért harcolunk — no tessék! — de így a jövő szürkének és zavarosnak tűnik előttem. És, ami a legrosszabb: már magam sem tudom, hogy csupán idegességből, vagy szándékosan kacsintok-e — látja, most is?! Segítenie kell rajtam, drága doktor úr!

Az orvos kihúzta a hőmérőt hónom alól, megnézte s fejét rázva, mintha most látott volna életében először hőmérőt és nem tudná, hogy mit kell tenni vele, szórakozottan zsebrevágta.

— És — kérdeztem — mi történt az emberével? Segített rajta?

— Természetesen — felelte kézmosás közben. — Nagyon egyszerű volt. Csak meg kellett fordítania az egészet. Hiszen ha negatívumokban beszél, akkor a kacsingatás azt jelzi, hogy pozitíven gondolja. Sajnos, most már egyáltalán nem kacsingat.

— Bolond egy eset — mondtam. — Jó tanácsot adott neki, doktor!

— Hja — sóhajtotta kezét törülgetve az orvos — mint haladó tudós... — és akkorát kacsintott, hogy hirtelen el kellett fordulnia és kimenekült a szobából.

(Németből fordította: H. F.)

Kollektív vadászat

Réber László rajza

Variációk egy kirakattémára

A változatosság mindig lelki felfrissülést okoz az embernek. Öröm a szívnek, ha nem gyötrik a sablonok. Kezdetben vala, hogy minden megjegyzés nélkül zárva volt az üzlet, ahol — mondjuk például — fogpasztát akartam venni. A fejlődés örvendetes következő láncszeme az volt, amikor már kiírták a kirakatba egy kis cédulára:

ÁTALAKÍTÁS MIATT ZÁRVA

Ez bevált, és boldogok voltunk. Rájött az ember, hogy igazuk van: minek is nekem a csukamájolaj, amikor a kedves kartársak éppen átalakítgatnak.

Aztán jöttek az ötletesnél ötletesebb változatok:

LELTÁROZÁS MIATT ZÁRVA!

ÁTKÖLTÖZÉS MIATT AZ ÁRUSÍTÁS SZÜNETEL!

EBÉDSZÜNET MIATT ZÁRVA!

A siker óriássá nőtt. Az ötletes variációkból szállóigék lettek, amelyeket idézgetünk, megrajzolunk, kommentálunk, elismerünk...

A babérkoszorú azonban ezideig kétségtelenül a legújabb versenyműé, amelyet a Kígyó utcai Minőségi Divatszalon kirakatában lehetett olvasni, s amely szólt vala a következőképpen:

KÖZGYŰLÉS MIATT
febr. 22. szombaton
ZÁRVA!

Hurrá, ilyen még nem volt!

De a verseny még nem ért véget. A kiszivárgott hírek szerint a verseny nagy esélyese lesz az Ibolya téri Szegegyenesítő KTSZ 37. sz. elárusítóhelye, ahol már megfogalmazták a tavaszi zárvatartási kampányra a következő variációt:

Ápr. 10—15
minden különösebb ok nélkül
ZÁRVA TARTUNK

o. t.

Ezt olvastuk!

Az Esti Hírlap február 25-i számában a következő kis híradást olvastuk:

> HUSZEZER LITER TEJET dolgoznak fel a korszerűsített marcali tejüzemben, s a tervek szerint 16 mázsa exportsajtot gyártanak.

Eddig szól a kis híradás. Eddig és nem tovább. Arról, hogy ezt a bizonyára figyelemreméltó tervet a korszerűsített marcali tejüzem mennyi idő alatt teljesíti, nem szól egy szót sem. Egy év alatt, egy hónap alatt, vagy talán egy nap alatt? Lehet találgatni!

Olaj Angliában!

Az „United Press" nevű hírügynökség jelentette, hogy Közép-Angliában, Nettinghamshireben olajra bukkantak.

Anglia függetlensége veszélyben forog! Félő, hogy valamelyik arab állam szemet vet az olajra és leigázza a brit népet, amelynek nincs más bűne, mint az, hogy friss olajmezővel rendelkezik.

Városi kislány falun

Együtt üdültem a barátommal az egyik borsodi falucskában, a Bükk hegység lábánál. Délelőttönként sétálni mentünk. Ő ilyenkor mindig magával hozta a három esztendős kislányát, Marilit. Marili szép, okos kisgyermek, a haja szőke, mint a napfény, a szeme sötétbarna, mint a nyári éjfél.

A falu főutcáján mentünk végig minden alkalommal, majd betértünk a faluig ereszkedő erdőbe, hogy őzikéket és nyuszikat keressünk. Marili az egész úton kérdezősködött az édesapjától, aki lankadatlan szorgalommal felelgetett a kérdésekre.

Egyik napsütéses, téli délelőttön ismét kifelé ballagtunk a faluból. Előttünk ezúttal szarvasmarhák járhattak az úton; tehén vagy ökrösszekér, ki tudja. Elég az hozzá, hogy megfeledkeztek az illemről, mert ennek nyoma látszott a fehér havon.

Marili megrántotta az édesapja kezét, és döbbent kíváncsisággal kérdezte rámutatva a földre:

— Ez mi, apcikám?

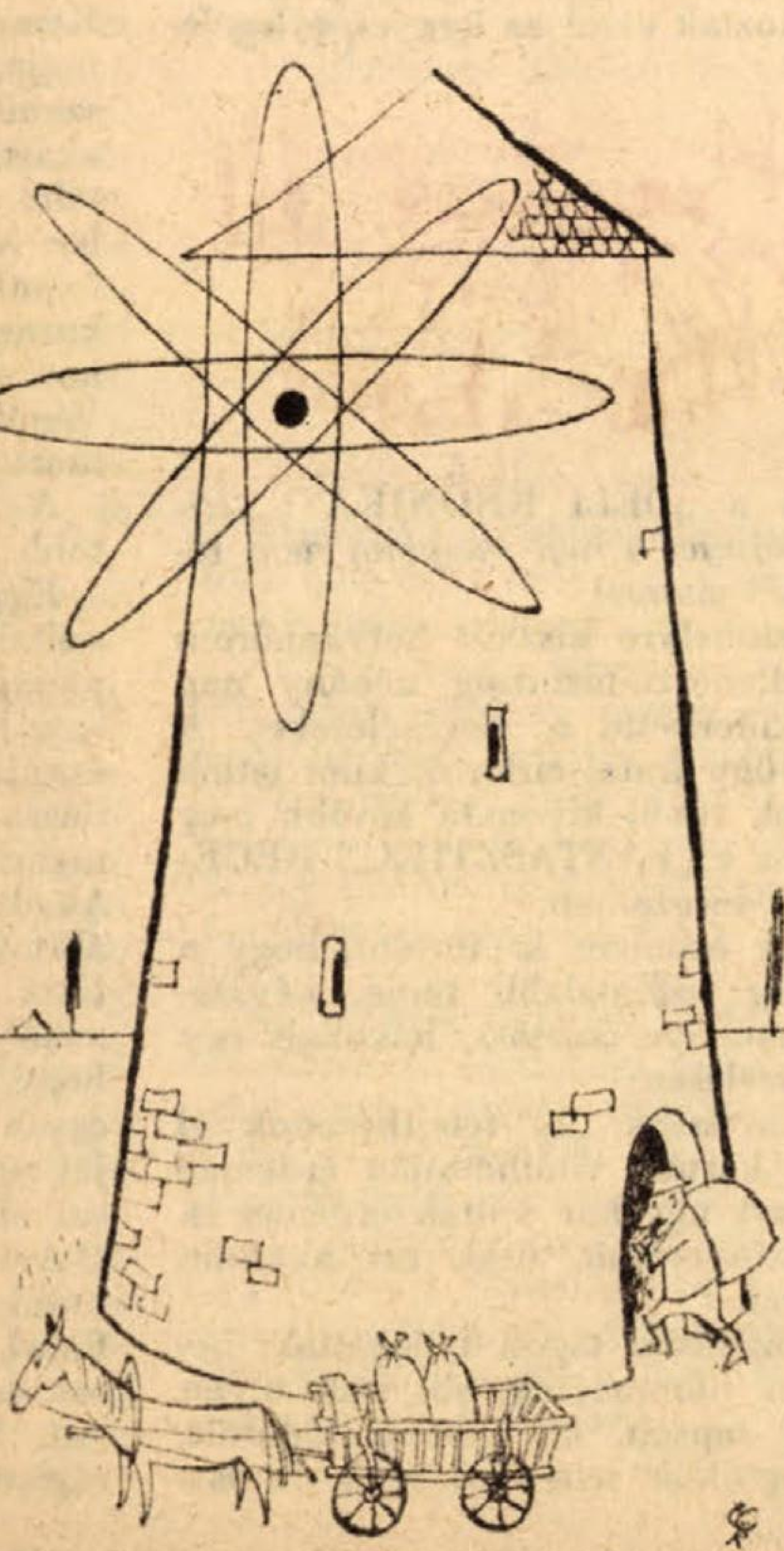
A barátom egy pillanatra megzavarodott, mint a szemérmes apák szokták, de mivel hazudni nem szeretett, szépen, Marili nyelvén, megmagyarázta a jelenséget.

A kislány kíváncsi arccal végighallgatta, majd megcsóválta fejecskéjét, és méltatlankodva felkiáltott:

— Hát a tehénkének még bilikéje sincs?

F. T.

A jövő malma Dorozsmán

A FINÁLÉ

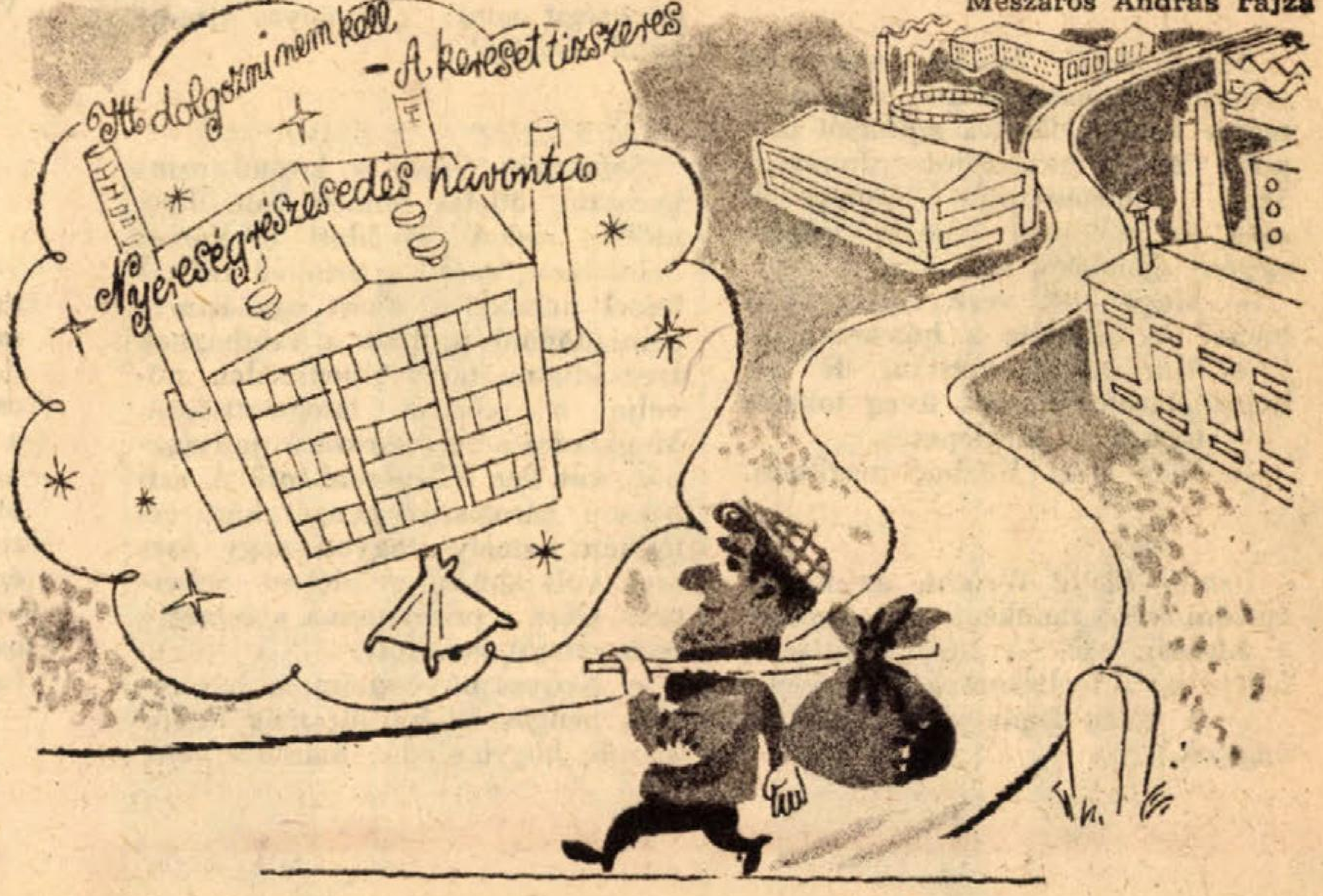
Szegő Gizi rajza

Bérkövetelés miatt bezárták a párizsi Nagyoperát

A vándormadár vágyálma

Mészáros András rajza

Pesti tudósítónktól

A déli vasút táján húzódik meg egy italbolt, a 61-es és 59-es villamos megállójával szemben. Az italbolt kirakatában olvastam ezt a szigorú táblát:

RÉSZEG EMBERT
NEM SZOLGÁLUNK KI!

Az antialkoholizmus puritán hangja cseng ebben a mondatban. Ökölcsapás ez a borisszák, a részegeskedők arcába. Sajnos, napjainkban úgy pusztít az alkoholizmus, hogy a részeg emberek előtt már az italbolt sem szent, oda is betántorognának, ha nem állná útjukat a józanság lángpallosa.

Rendnek muszáj lenni! Részeg ember nem mehet be az italboltba! Részeg ember csak kijöhet az italboltból!

*

Nem akarok pánikot kelteni, de eltűnt a kapor a piacokról. Illetékesek nem kaptak idejében észbe, nem rendeltek el kaporkorlátozást, holott népünk hazafias fegyelemtől áthatva érte volna be kevesebb kaporral tökfőzelékében.

Most itt állunk. Sötétlelkű kaporspekulánsok garázdálkodnak, kapor-huligánok verik fel az árakat. Importkapor sincs, mert a kaportermés világszerte katasztrofális volt.

Reméljük, hogy a kaporügyi hatóságok tanultak a leckéből, és a jövőben számottevő készletekkel védekeznek az ilyen pusztító, megismétlődő válságok ellen.

*

Megjegyzés a nukleáris háború méreteiről:

— Megértük, hogy az ember kataklizma tekintetében is önellátóvá vált.

*

A rádióban a minap Alpár Gitta műsora közben berekedt a magnetofonszalag, s elnyelte az énekesnő hangját. Majd a bemondónő így mentegetődzött:

— Kedves hallgatóink, az előfordult technikai hibáért elnézésüket kérjük.

Nem nézem el! Engesztelhetetlen vagyok!

És akkor mi van?

F. L.

A humor könyvéből

Talma, Napóleon kedvenc színésze s egyben udvari illemtanára nagyra volt színészi képességeivel s nem éppen indokolatlanul. Amikor meghalt a felesége, a gyászeset után kondoleált neki a színház igazgatója:

— Szegény barátom, látom, nagyon lesújtotta a tragédia. Attól féltem, hogy teljesen összeroppan a fájdalom súlya alatt.

— Hol látott, direktor úr?

— A ravatalnál.

— Az semmi! A sírnál látott volna!

*

Anatole France-nak egy estélyen bemutattak egy festőt, akinek a mester sosem hallotta hírét. A festő azonban igen rátarti volt képességeire, mert mindjárt ezzel kezdte:

— Én a magam erejéből lettem azzá, ami vagyok.

Az ősz író szelíd-gúnyosan megkérdezte:

— Maga most dicsekszik, vagy mentegetőzik?

*

Szentgyörgyi István, nagynevű erdélyi jellemszínészünk, a társulat tagjai között előzetes agitációt csapott, hogy igazgatójuk Janovich Jenő születésnapját ünnepeljék meg, és mindenki hozzon valami egyéni ajándékot számára.

— Maga mit vesz neki, Pista bácsi? — kérdezte a hősszerelmes.

— Már meg is vettem, de nehogy eláruld. Három üveg tokajit.

— Értem … meglepetés.

— Nem azért. Közben megittam.

*

Frank Lloyd Wright, az ismert építőművész tanúként állt egyszer a bíróság elé. A bíró kérdésére, hogy mi a foglalkozása, így felelt:

— A világ legnagyobb építésze vagyok.

A bíró fejcsóválva vette tudomásul a szokatlan kijelentést, de azért megeskette vallomására.

Tárgyalás után az egyik ügyvéd megkérdezte: miért mondta magát a legnagyobb építésznek?

— Mert eskü alatt vallottam! — hangzott a felelet.

*

Wallesz Jenő, a szellemestollú újságíró, nem tartozott a pénzben dúskáló emberek közé. Egyszer már azon a ponton volt, hogy egy peres ügyét szegénységi alapon bízza ügyvédkézre.

El is ment az elöljáróságra, hogy kiváltsa a szegénységi bizonyítványt. A tisztviselő első kérdése így hangzott:

— Mennyi a havi fizetése?

— Kétszáznegyven korona.

— De uram, hogy' képzeli! Ilyen rendes fizetésre nem jár szegénységi.

Wallesz türelmetlenül töprengett egy kicsit, majd ezt indítványozta:

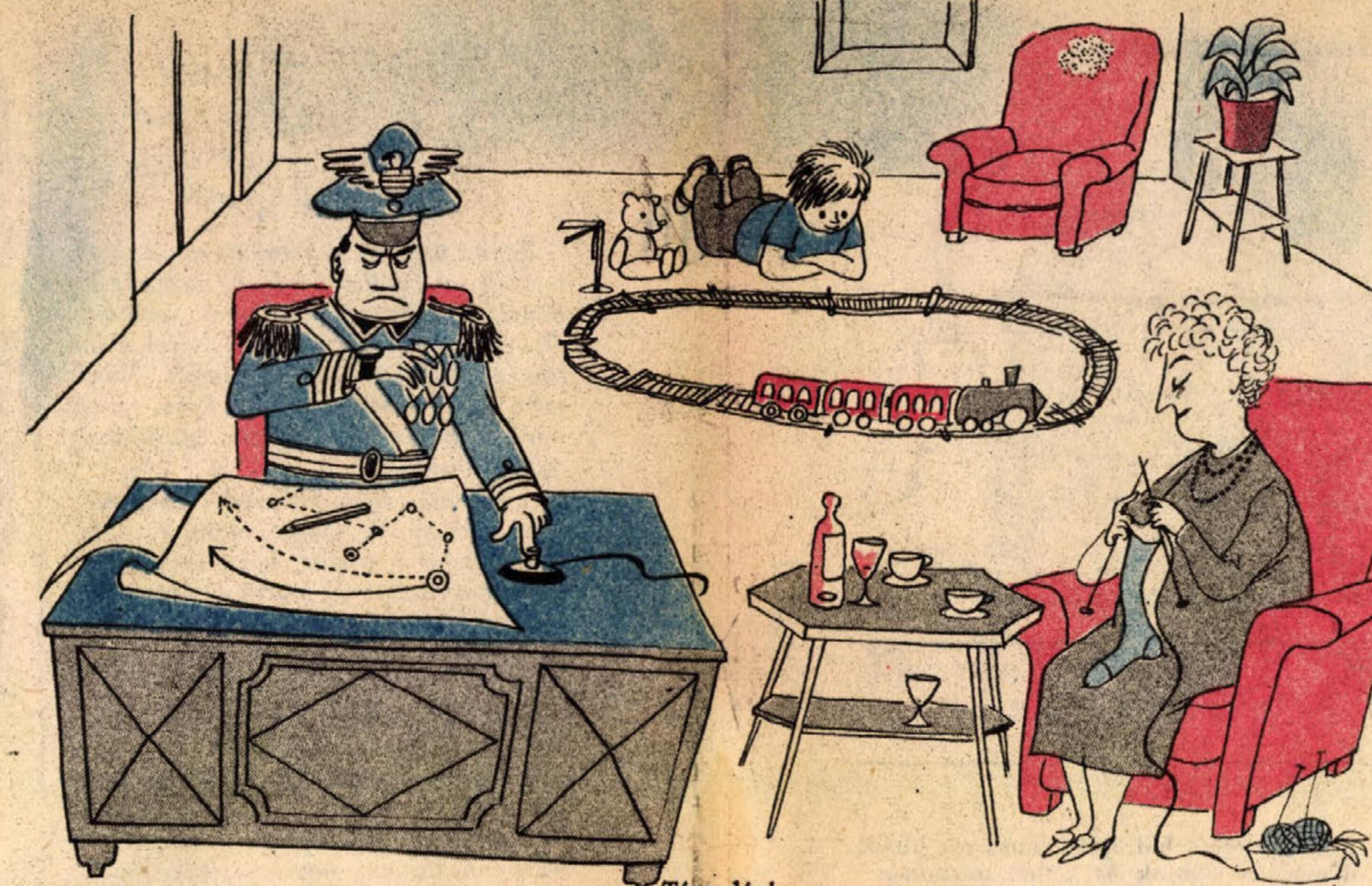
— Nem lehetne egy olyan szegénységit adni: „Érvényes tizedikétől elsejéig?

*

Sebestyén Géza, a kitűnő színigazgató, ötletes ember volt. Egy időben sokat vívódott a Városi Színházzal, mert a színház ráfizetéssel működött. Ezért egy ismert primadonnát próbált a színházhoz szerződtetni, hogy ilyenmódon növelje a színház látogatottságát. Megkérdezte a népszerű művésznőt, mit kér fellépésenként? A színésznő háromszáz pengőt kért estenként, amely nagyon nagy összeg volt abban az időben. Sebestyén Géza a primadonna ajánlatára csak ennyit mondott:

— Kedves művésznőm, a háromszáz pengős fellépti-díj még akkor is sok, hogyha adós maradok vele.

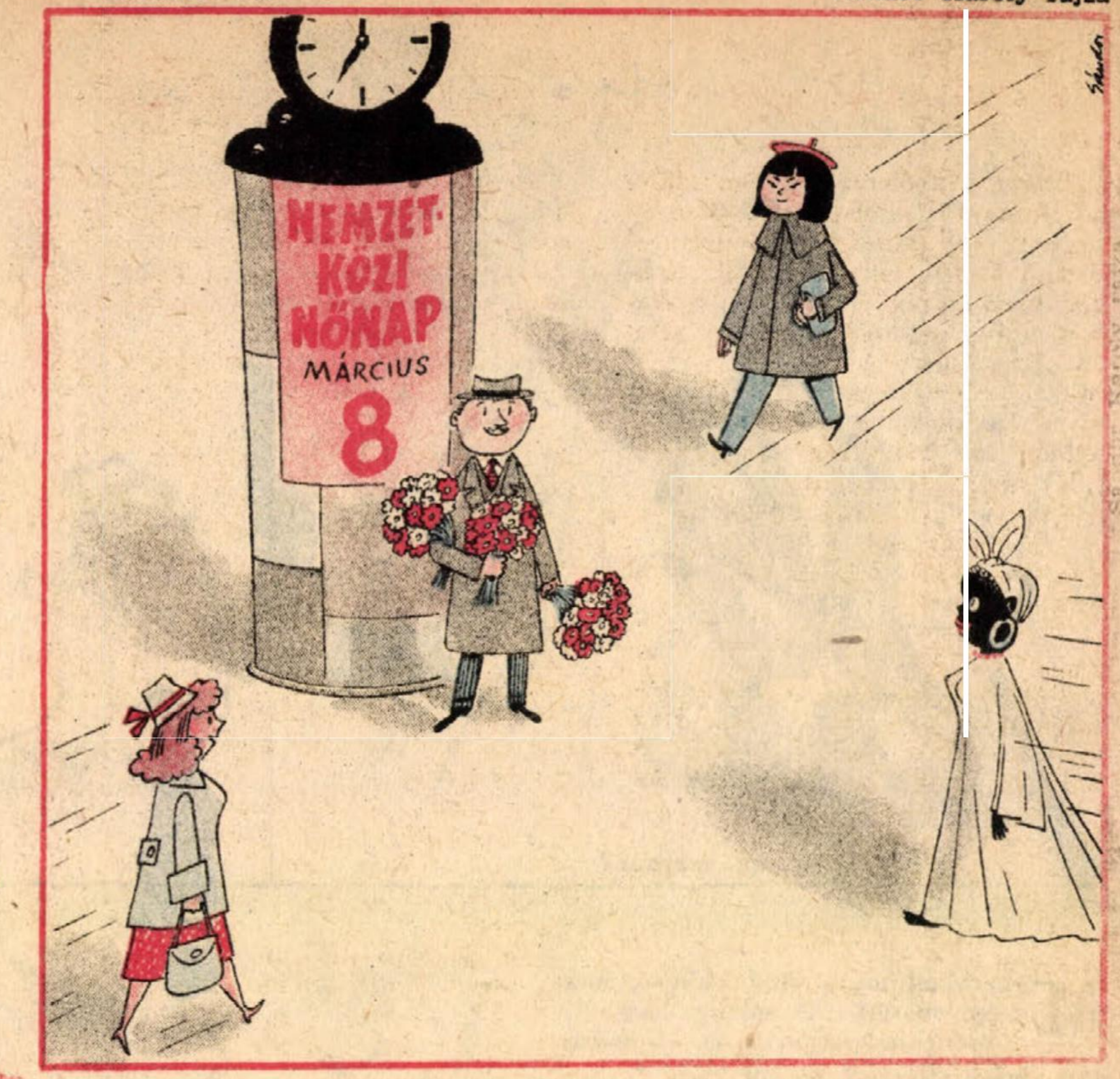
A haditechnika jövője

Vasvári Anna rajza — Támadás!

Randevú

Sándor Károly rajza

Érdemeire való tekintettel...

Amikor kiderült, hogy a Lipták vezetése alatt levő hivatal bérelszámolójában éjszakánként lokált rendeztek be, továbbá, hogy a levelezési osztályon maszek-kötöde működött és a portán zugingatlaniroda — kitört a botrány. Lipták helyzetét súlyosbította még az is, hogy a gondjaira bízott építőanyagból nem apaistállókat építettek, hanem kis kertes, családi végvárakat a Balaton partján, egyes osztályvezetők részére. Az újságok is foglalkoztak ezzel az üggyel, a legélesebben a „DÉLI KRÓNIKA": *„Ejnye, bejnye, a nép vagyona nem töpörtyű!"* címmel.

A színhelyre kiszállt hatvanhárom tagú ellenőrző-bizottság néhány nap alatt kiderítette a visszaéléseket. A Lipták-ügy iratai cirka öt kilót tettek ki. Ezek rövid kivonata később meg is jelent a „FANTASZTIKUS REGÉNYEK"-sorozatban.

Ekkor azonban az történt, hogy a bizottság legfiatalabb tagja, névszerint Kemenyei kartárs, felszólalt egy megbeszélésen:

— Kartársak, ne felejtkezzünk el Lipták kartárs vitathatatlan érdemeiről. Mert ugyebár voltak érdemei is. Ez köztudomású. Csak ezt akartam mondani.

A bizottsági tagok bólogattak, helyeslően hümmögtek, sőt volt olyan is, aki tapsolt, de később kiderült, hogy egyikük sem emlékezik Lipták kartárs vitathatatlan érdemeire. Hiába törték a fejüket, nem jutott eszükbe semmi.

Hosszas tanakodás után behívatták a vállalat legöregebb emberét, a hetvennyolc éves éjjeliőrt, Pityke bácsit és neki is feltették a kérdést, emlékszik-e Lipták érdemeire.

Pityke bácsi, aki akkora volt, mint egy szerecsendió, jóindulatúan mosolygott, de nem válaszolt. Szegényke azonnal elfelejtette a kérdést. Ekkor Kemenyei, a bizottság legfiatalabb tagja, Pityke bácsi elé állt, mélyen a szemébe nézett, mintha hipnotizálni akarta volna és huszonötször elismételte a kérdést. Pityke papának hirtelen felcsillant a szeme és kinyitotta a fogatlan száját, de aztán ismét apatikusan bámult maga elé és egy mukkot sem szólt. Elfelejtette a választ. Végül ki kellett vezetni az öreget, mert elfelejtette, hogy merről jött be.

A kutatást azonban folytatták és több embert kihallgattak.

Egyesek szerint nem is Liptáknak voltak érdemei, hanem Lipták nagypapájának, aki nem akart Bach-huszár lenni. Mások szerint Lipták egyik ősapja megosztotta vacsoráját a vadászat közben eltévedt, a vihar elől menekülő, igazságos Mátyás királlyal. Akadtak aztán olyanok is, akik azt állították, hogy Lipták egyik őse tartotta a fáklyát Attila, hun király nászéjszakáján. Volt, aki azt vallotta, hogy Lipták azért lett igazgató, mert egyik őse megvédte a törzs varázslóját egy ichtiozaurusz dühödt támadásai ellen.

A bizottság azonban nem akart félmunkát végezni, ezért megbízták a fiatal, de ügybuzgó Kemenyei kartársat, hogy folytasson önálló kutatásokat. Kemenyei erre gyorsan leérettségizett, beiratkozott az egyetemre és megtanulta a latin, a görög, a chaldeus és az ó-egyiptomi nyelvet, aztán kutatni kezdett.

Szorgalmát siker koronázta: egy romos kastély toronyszobájában, ahol csak denevérek tanyáztak, talált egy ládikót és a ládikóban egy ó-egyiptomi papíruszt, amelyen a következő ábrák voltak: két sasmadár, három krokodilus, és négy szem. (A négy szemből kettő kancsi volt.) Ezek az ábrák ó-egyiptomi nyelven annyit jelentenek:

„Szám-en lip-tákh Osiris."

Kemenyei a következőképpen fejtette meg ezt a szöveget: *Lipták megvédte Osiris istennőt.*

Az ifjú tudós azonnal a bizottság elé sietett ezzel az okmánnyal. A bizottsági tagok nagyon megörültek az értékes, írásbeli bizonyítéknak és ezért Liptákot — érdemeire való tekintettel — egy kisebb, körülbelül ezer embert foglalkoztató hivatal élére helyezték át.

Az értékes papírusz aztán elkerült a Múzeum egyiptológiai osztályára, ahol egy másik tudós kiderítette, hogy a *„Szám-en lip-tákh Osiris"* tulajdonképpen annyit jelent, hogy:

„A Liptákot azonnal ki kell rúgni!"

A tudós a fentieket meg is írta egy tanulmányban, mivel azonban az csak öt példányban jelent meg, senki sem szerzett róla tudomást.

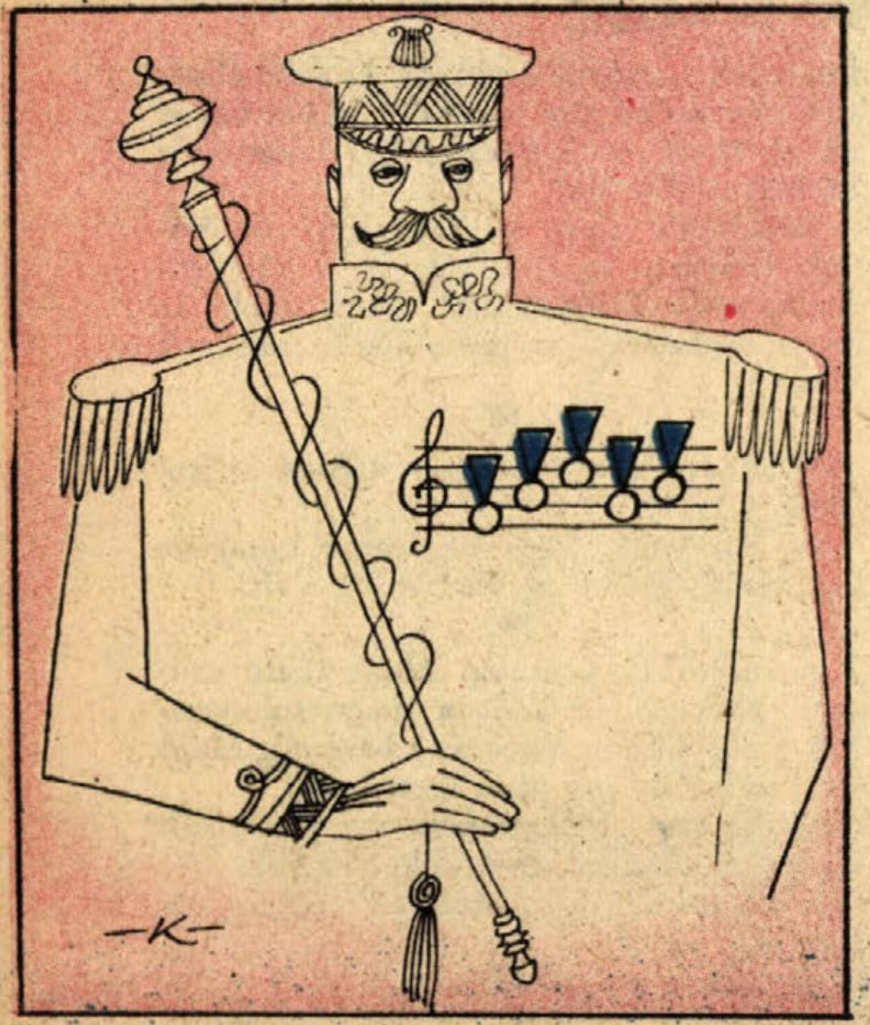
Mikes György

Fajvédő szervezkedés a Délafrikai Unióban

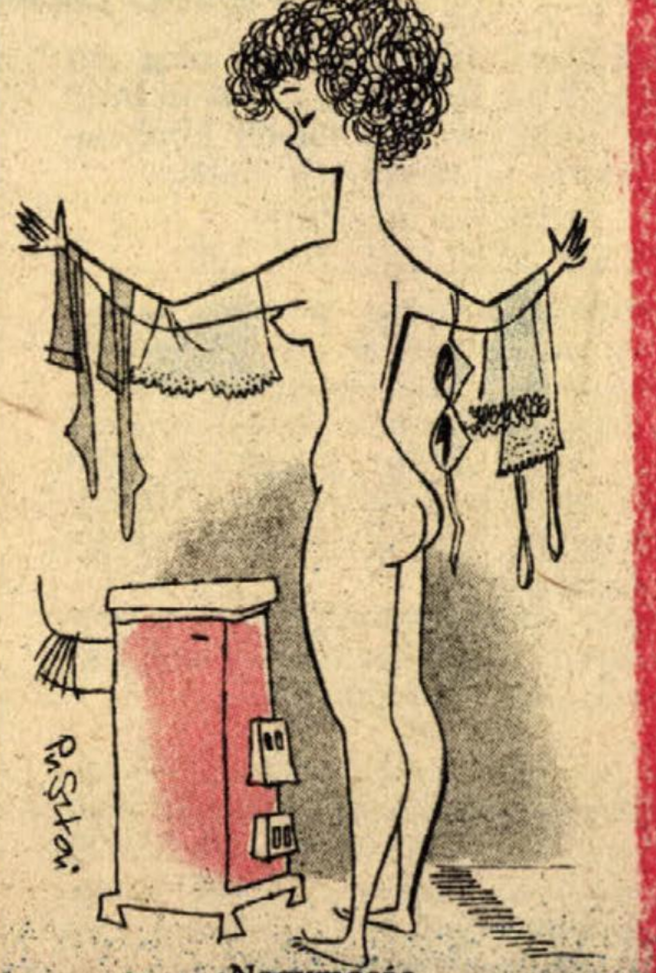

Az egyik dédszülő néger volt . . .

A katonakarmester

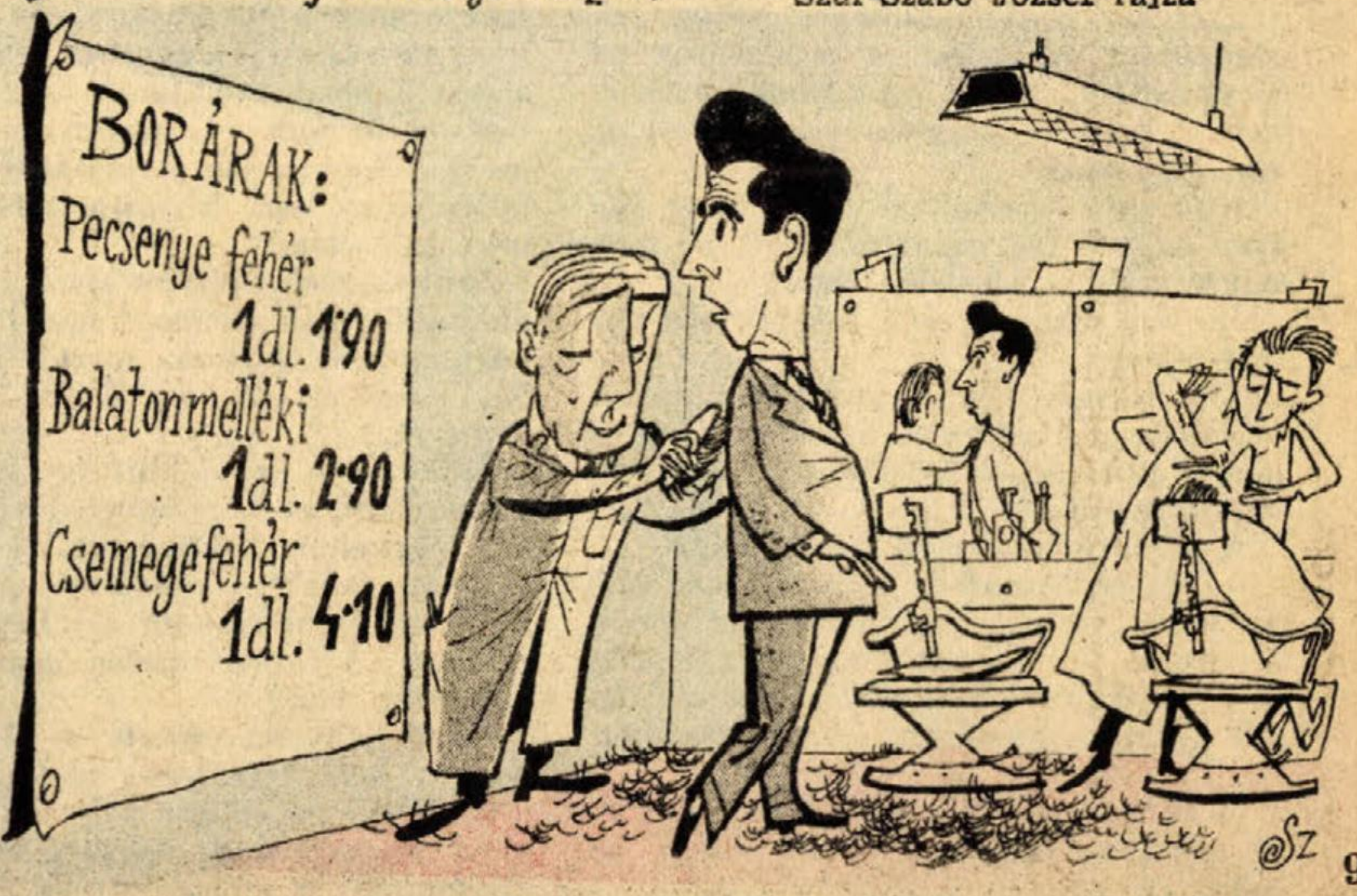
A perlonkorszakban

Nagymosás

Borravaló-irányárak a fodrásznál

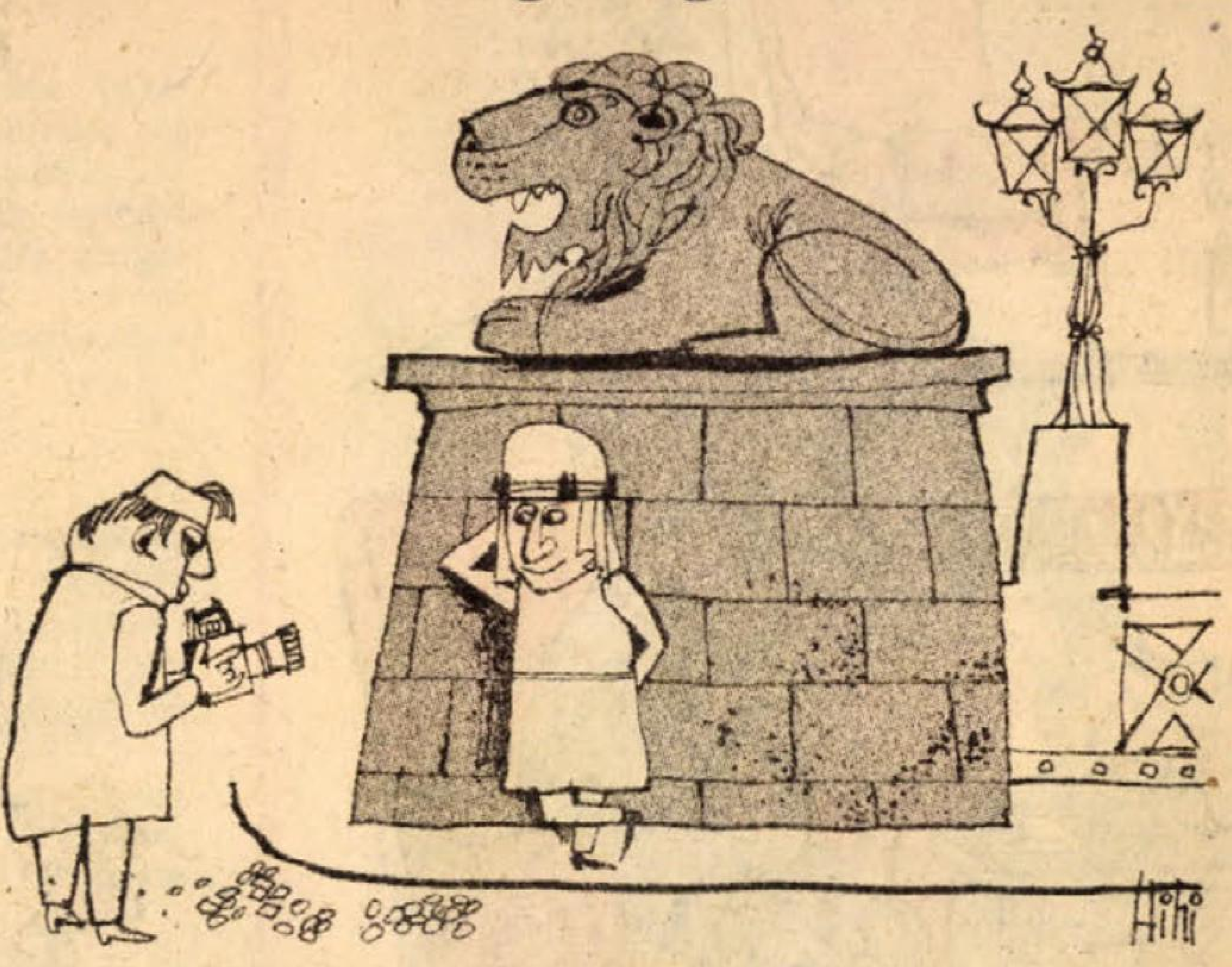
Szür-Szabó József rajza

Igazán szeretsz? . . .

Idegenforgalom

A pokolgép

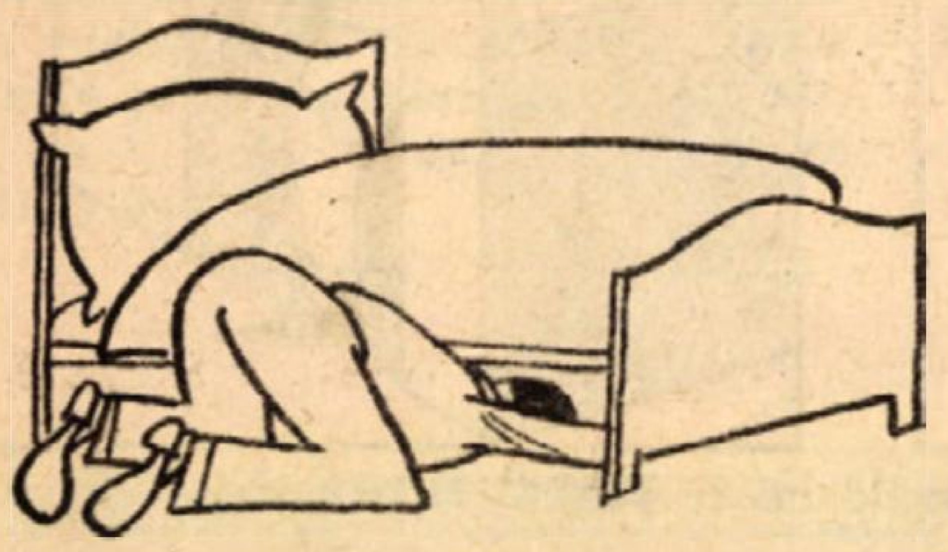
Megharagudtam a társbérlőmre, mert reggelenként túl sokáig használta a mellékhelyiségeket, és elhatároztam, hogy elteszem őt láb alól.

Lementem hát a boltba pokolgépet vásárolni. Az egyik készüléket — amelyiknek mellesleg az ára is megfelelt volna — a segéd különösen dicsérte.

— Ezt tessék választani! — lelkendezett kezeit dörzsölve. — Príma darab! Ízléses kivitelű, nem foglal el sok helyet és nagyobb hatása van, mint egy hidrogénbombának! Bizalmasan megsúghatom — hajolt atyailag fülemhez —, exportból maradt vissza.

Görcsösen hiszek az emberekben, ezért megvásároltam az ajánlott pokolgépet.

Otthon, a használati utasítás szerint, beigazítottam az óraszerkezetet hajnali négyre, s azután az egész hóbelevancot

elrejtettem a társbérlő ágya alá. — Sőt, a biztonság kedvéért, még felhúztam a vekkeremet picivel előbbre, nehogy elaludjam a robbanást. A csöngetésre fel is ébredtem, s oly izgalommal számoltam a hiányzó másodperceket, mint az első légyotton.

Kuncogva gondoltam arra, hogy milyen nagyot fog nézni mindjárt az ipse, mikor majd a levegőbe röpül.

De sem négykor, sem később nem történt semmi.

Alig vártam, hogy egyedül maradjak a lakásban. Kihalásztam a társbérlő ágya alól a pokolgépet és dühösen visszavittem az üzletbe.

A segéd gyanakodva mért végig.

— Mi csak minőségi árut tartunk! Biztos hideg vízbe tetszett tenni. Az persze árt neki. — De azért leemelte a fedelét és a bicskájával motoszkált benne valamit. Azután diadalmas arccal átnyújtotta:

— Nincs ennek semmi baja, kérem, — egy kis szív kell hozzá ennyi az egész . . .

Megszégyenülve, s ugyanakkor mégis boldogan kotródtam haza. — Örömöm sajnos, korai volt — az átkozott masina másnap hajnalban újfent csütörtököt mondott.

Midőn visszacipeltem a boltba, a segéd messziről megismert és rámförmedt:

— Na, mi az, már megint itt van?!

Elpanaszoltam a történeteket, mire ridegen kioktatott, hogy kultúrember nem vesz zsákbamacskát, hanem előtte kipróbálja . . .

Félénken megkockáztattam, hogy az adott esetben, épp a dolog természetéből kifolyólag, ez kissé kockázatos lett volna, — de a segéd feleletre sem méltatott és elküldött a kátéeszbe — hol többek között a pokolgépeket is gyártják.

A javító részleg vezetője barátságosan fogadott és sajátkezűleg vizsgálta meg a készüléket.

— Csekélység — csapott a vállamra vidáman —, mindössze a kapszlival van egy kis baj! Mikor az üzletből hazavitte, szétrázódott a villamoson. Az ilyen kényes szerkezetet kizárólag csak repülőgépen szabad szállítani. Fizessen százhetven forintot és nézzen be hat hét múlva. Nagyon sok a munkánk, de azért talán kész lesz, biztosra természetesen nem ígérhetem . . .

Szükségtelen részleteznem, hogy a társbérlő iránti ellenszenvem miképp fokozódott, de tűrtem, mert szentül hittem, hogy az idő és a K. T. SZ. nekem dolgozik.

Különösen az előbbit igyekeztem jól kihasználni. — A szemben levő üres telket megvettem a Fővárostól és egy maszekkal szükség-repülőtérré alakíttattam át. Továbbá kibéreltem egy korszerű hidroplánt. (A javító részleg ugyanis a folyóparton volt.)

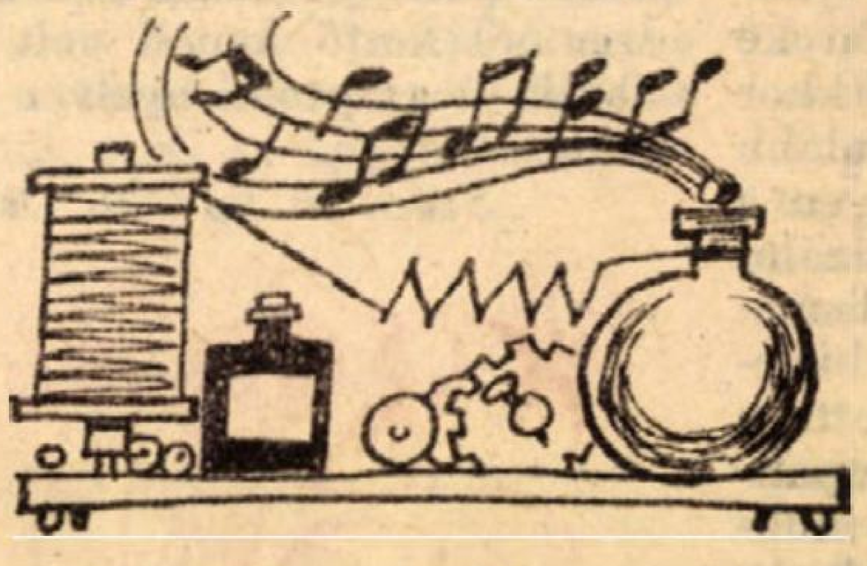
Körülményeim ezalatt — fájdalom — nem a legkedvezőbben alakultak.

A repülőtér építése teljesen felemésztette megtakarított vagyonkámat, s az állásomból is elbocsájtottak, mikor fülükbe jutott a hidroplán, mert azt hitték disszidálni akarok és kellett a státusz.

A hat hétből öt hónap lett míg elkészült a pokolgép — mellyel ismét kudarcot vallottam. Igaz, pontban hajnali négy órakor eljátsszotta a Kék Duna keringőt, ám egyéb kárt nem okozott.

A reklamációnál kiderült, hogy tévedésből egy zenélő-automatát szereltek bele s így a dinamitot már nem tudták hová tenni. — Elismerték, hogy ők követték el a mulasztást, udvariasan bocsánatot kértek és azt mondták, jöjjek vissza a gépért ősszel, délután kettő és fél három között — a javítás költségeit természetesen ők viselik . . .

Eközben helyzetem tovább romlott. Jövedelmem nem lévén, a legszükségesebb ingóságaim eladogatásából tenget-

tem hitvány életemet. De apránként ezek is elfogytak. Már csak a bosszú lángja tartotta bennem a lelket.

Ősszel, úgy negyed három körül elvánszorogtam a szövetkezetbe. A pokolgépemet eleinte sehol sem találták, — s amikor, hosszas hajkurászás után piszkosan, kopottan végre előkerült valamemelyik zugból, sajnálkozva közölték, hogy még nem tudták megjavítani, mivel a szükséges tartalékalkatrész pillanatnyilag kifogyott —, ezért újabb határidőt nem is ígérnek, mert nem szeretnék, ha megbízhatatlannak tartanám őket, — telefonáljak oda kb. jövő ilyenkor . . .

Hazáig már nem bírtam visszavonszolni magamat. A sok nélkülözéstől legyöngült szervezet felmondta a szolgálatot és a nyílt utcán összerogytam. Azonnal kórházba szállítottak, de már késő volt, — a leggondosabb ápolás sem segíthetett . . . Így kellett nyomorultul elpusztulnom, fiatalon, — mondhatni életem virágjában.

Egyedül a társbérlőm jött ki a temetésemre.

Dalmáth Ferenc

Kedvesemhez

Hozzád, pompás ékszerek,
Bársony lenne a méltó keret,
Nekem semmim sincs,
De azt szívesen megosztom Veled!

Marika

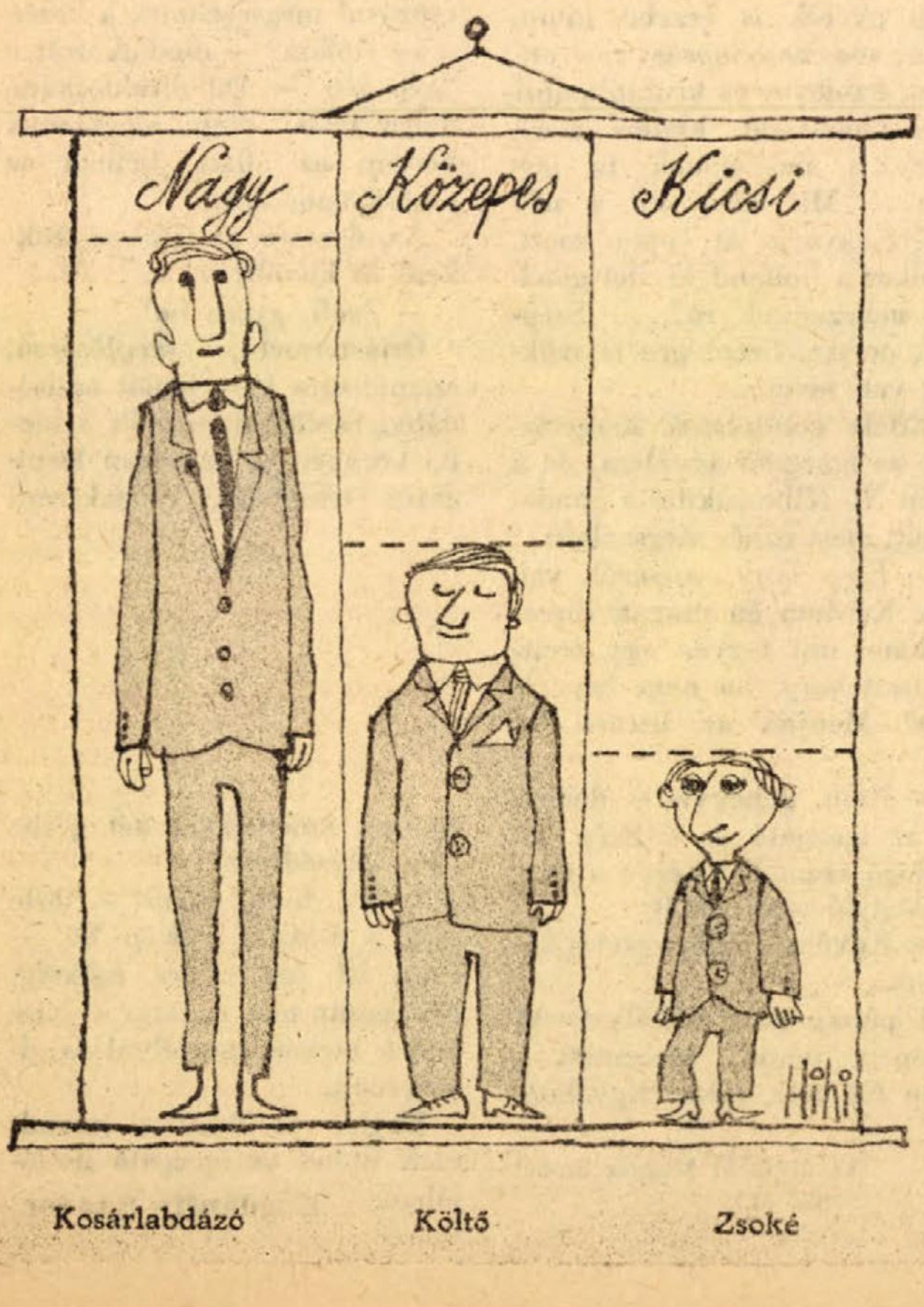
Marika szíve égett, lobogott, lángolt,
Szerelmes természetű lány volt,
S mi lett a sorsa végül:
Egy tűzoltóhoz ment feleségül.

A dzsungelben

Az őserdő fái között ott lapult a halál,
Keserűen üvöltött egy éhenkórász sakál,
A leopárd morgott sandán, de támadni nem mert,
Ismerték az állatok a Nagyerejű Embert.
Hajnalban egy királytigris nekiugrott vadul,
De a szörnyű viadalban maga maradt alul.
Egy óriáskígyó siklott, hogy halálra marja,
De a hüllőt kettétépte acélizmú karja,
Jöttek ám az éhes vadak sorban egymás után,
Megtámadta dühösen egy szörnyű orangután.
Kicsavart egy pálmafát és azzal ütött párat,
S már vinnyogva menekült a megszégyenült állat,
Felnevetett diadalmas fényben égő szemmel,
Az őserdő bátor fia, a Nagy Erős Ember.
Így álmodott Cingár Elek, sápadt, vézna legény,
Srác korában fel volt mentve torna alól, szegény.

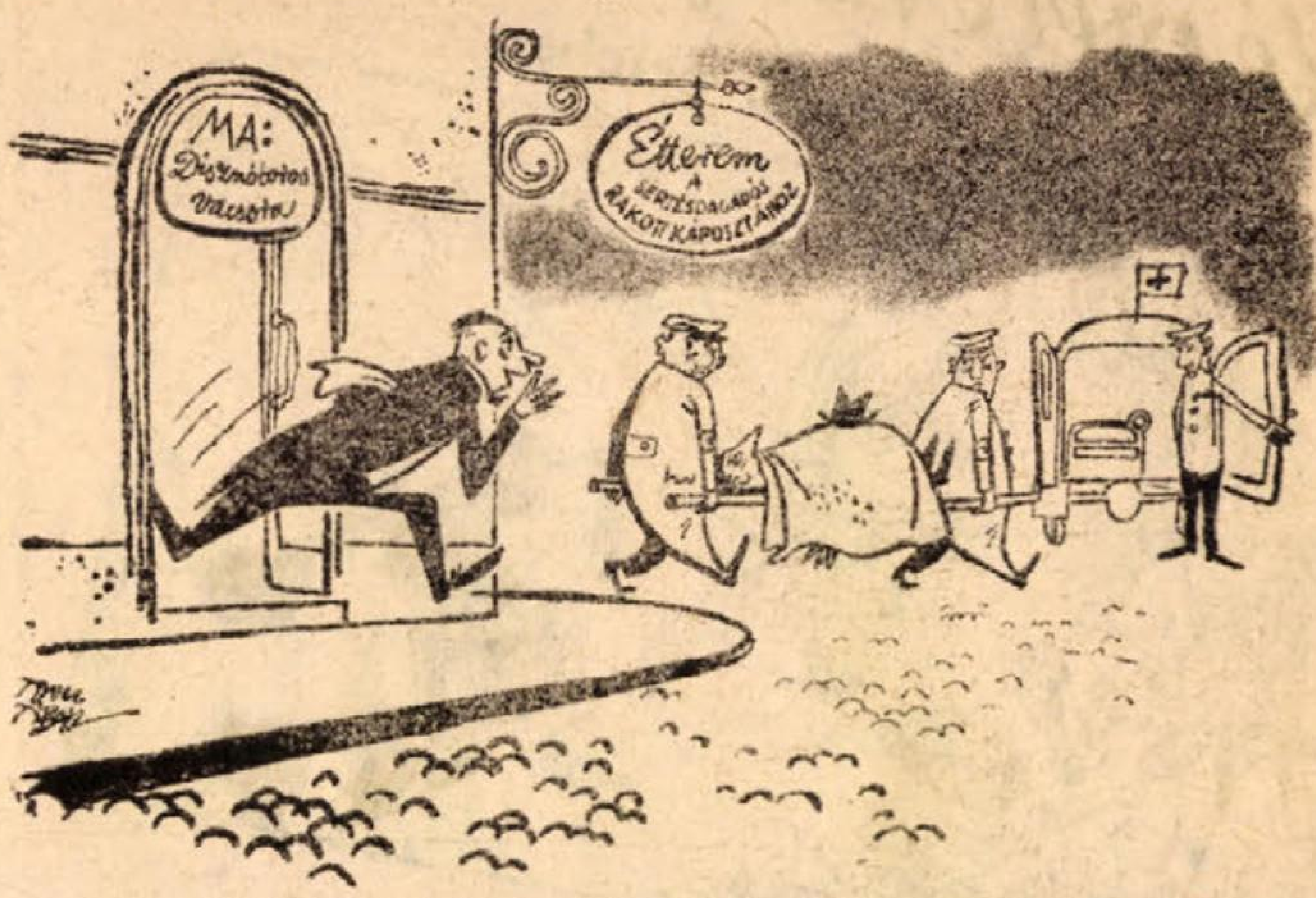
Galambos György

Pályaválasztási tanácsadó

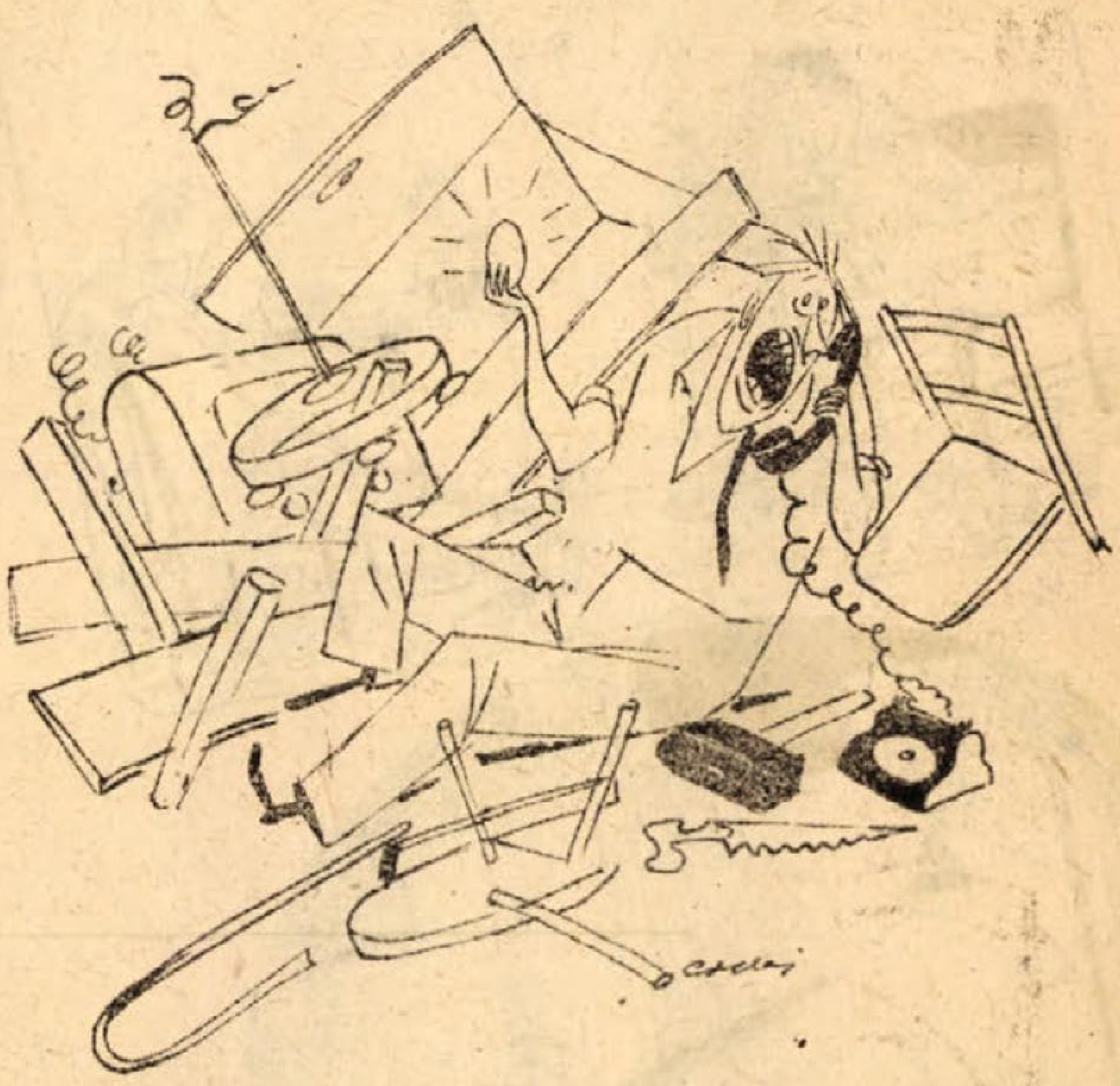
Kosárlabdázó　　Költő　　Zsoké

Egy kicsit zsíros volt...!

– Vendég úr kérem, jövő héten nem szerdán lesz disznótoros, hanem szombaton!...

Feltalálták a törhetetlen tojást

– Azonnal küldjék ide azt a tyúkot, aki ezt a marhaságot feltalálta!

Rossz a hétvégi kenyérellátás

– Szombaton friss kenyér?
– Először is nincs szombat, másodszor is nem friss...

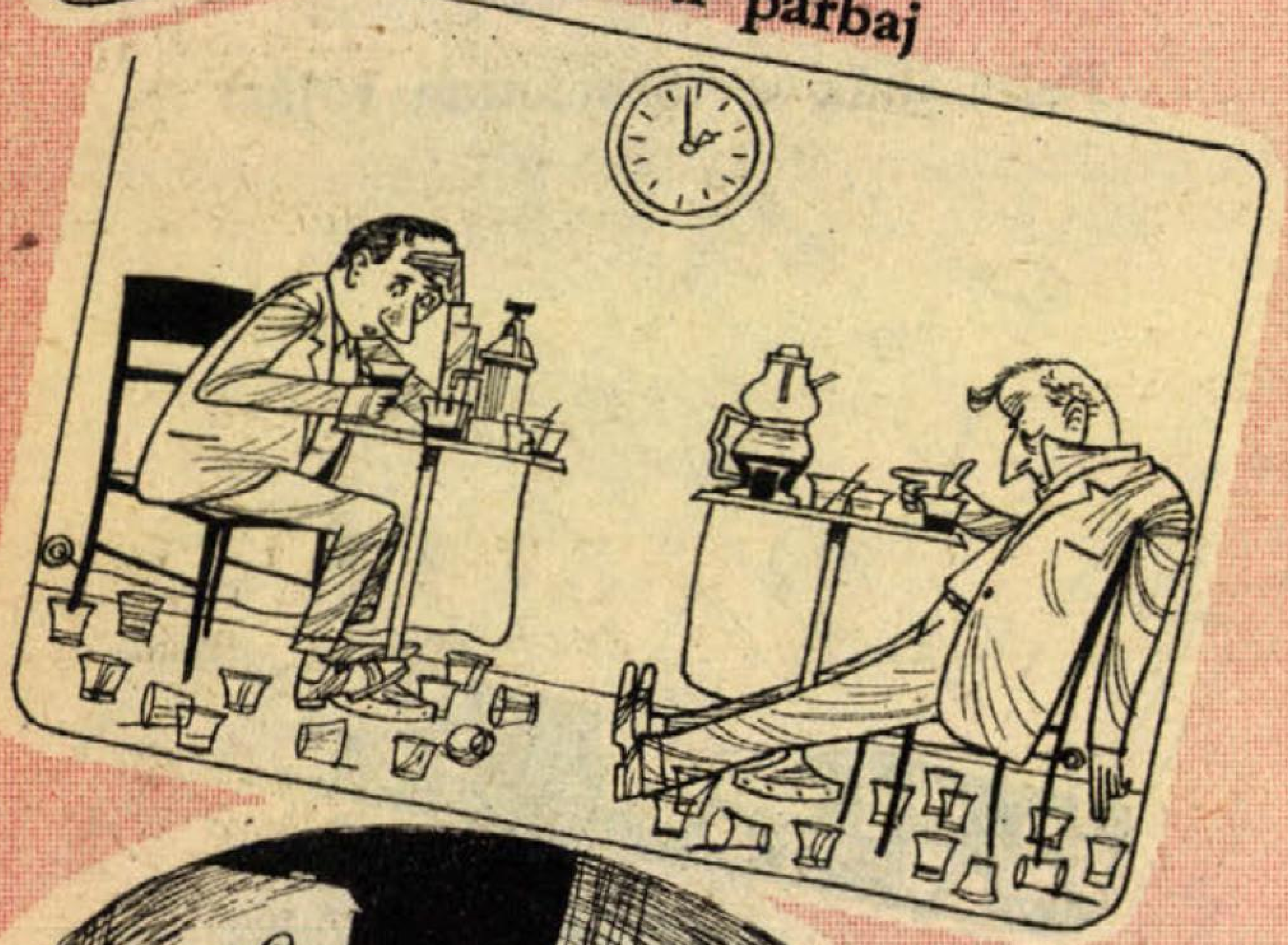
gerő:

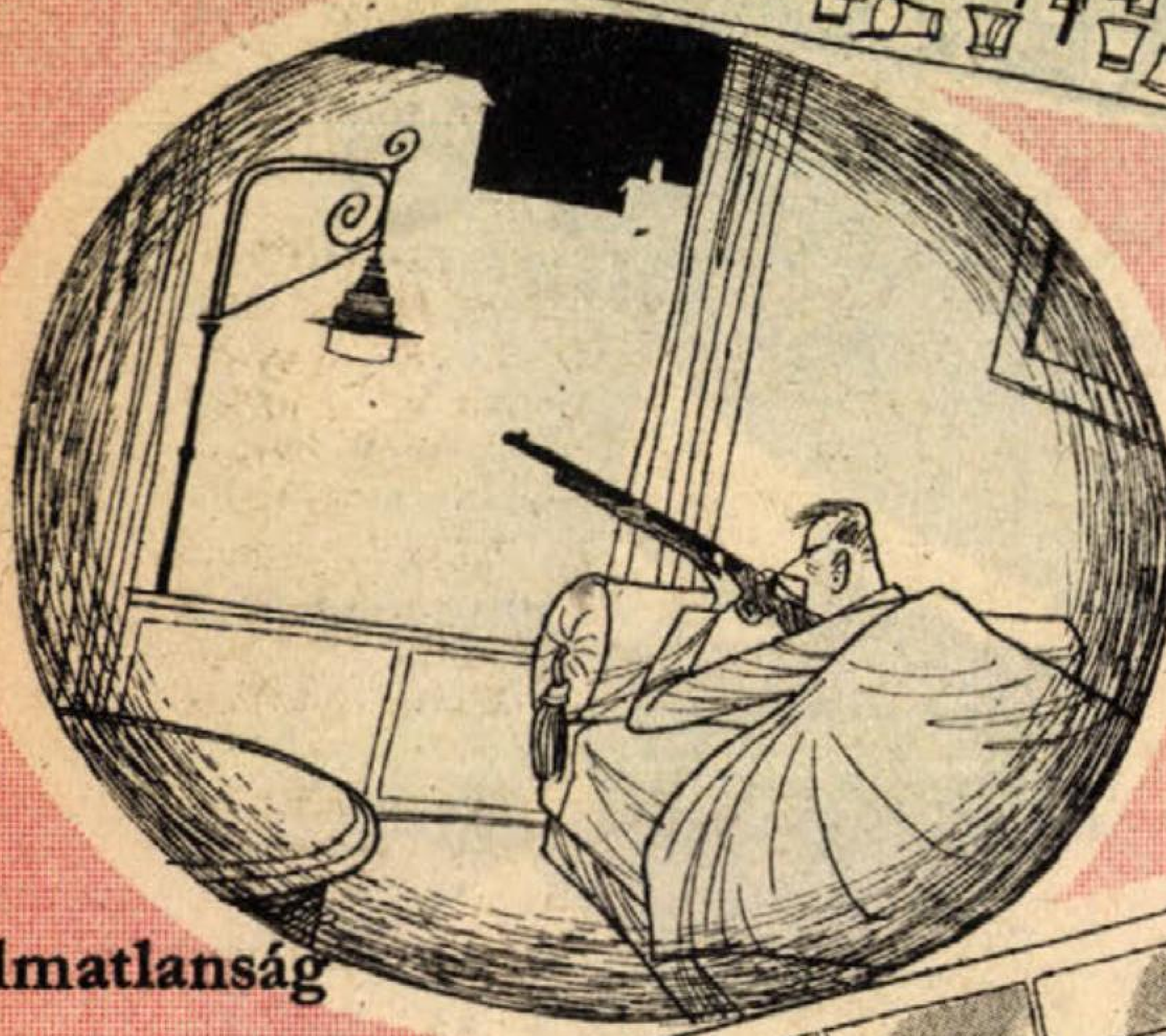
Képes Képtelenségek

Segítség a végső percben

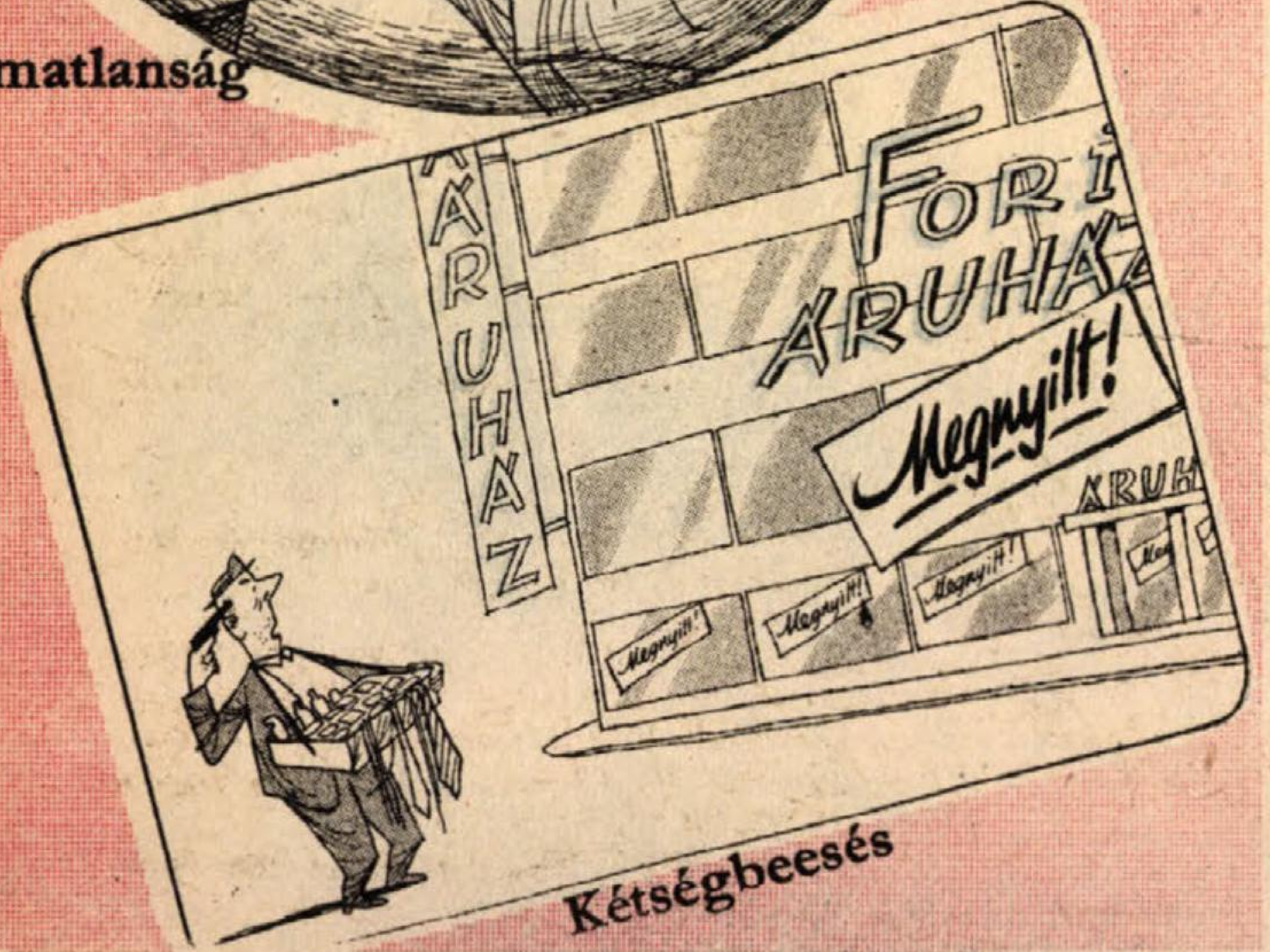

Pesti párbaj

Álmatlanság

Kétségbeesés

Szépség AZ IRODÁBAN

A Szép Nő úgy viharzott be az igazgató irodájába, mint a hirtelen kerekedett szélvész.

— Direktorkám — mondta bizalmas közvetlenséggel — egy állás kellene!

Pupák Péter, az igazgató, kissé megrökönyödve hallgatta, ami nem is csodálható, hiszen életében először látta a Szép Nőt.

— Sajnos, nincs üresedés — mondta bátortalanul és felállt az íróasztala mellől.

A Szép Nő mintha nem is hallotta volna az igazgató kijelentését, nagy lendülettel helyet foglalt az egyik karosszékben, átvetette a lábát úgy, hogy formás térdei nyomban előbukkantak, aztán rágyújtott és behízelgő hangon így szólt:

— Nem üresedés kell, hanem egy icipici állás. Gondolja meg drága, egyetlen direktorkám!... Egy lány sorsáról van szó! Gondolkozzon egy kicsit!...

Az igazgató csakugyan gondolkozni kezdett. A felesége jutott eszébe, aki elhízott egy kissé az utóbbi időben, a három gyerek is eszébe jutott, igen, ma nagymosás van otthon, bableves és krumplipaprikás kolbásszal, kiadós ebéd, hogy a mosónőnek is jusson... Mit akar ez a nő? Miért zavarja őt éppen most, amikor a holland kivitel gondjai nehezednek rá?... Szépség, persze. Szépségre is szükség van néha...

Efféle gondolatok kergetőztek az igazgató agyában, de a Szép Nő félbeszakította gondolatait, mert ismét megszólalt:

— Egy lány sorsáról van szó. Kérdem én magát, direktorkám, mit tegyen egy érettségizett lány, ha nem kap állást? Menjen az utcára talán?...

— Nem, dehogyis — dadogta az igazgató és a Szép Nő csillogó szemeibe nézve a telefonkagyló után nyúlt:

— Kovács osztályvezetőt kéretem.

A pápaszemes osztályvezető belépett, némán biccentett a Szép Nő felé, aztán figyelmesen jegyezte az igazgató utasításait.

— Értem. Új tisztviselőt veszünk fel a levelezésbe. Azonnal kiállíttatom a kinevezési okmányt — mondta az osztályvezető, aztán a Szép Nőhöz fordult:

— Kérem a személyi adatokat.

A Szép Nő alig tudta leplezni diadalát. Arca mosolyra derült, hófehér fogai elővillantak, sőt rózsaszínű nyelvét is megmutatta.

Az igazgató is mosolygott, az osztályvezető is mosolygott.

Csupa mosoly, csupa derű árasztotta el az igazgató komor irodáját.

— Kérem a személyi adatokat — ismételte az osztályvezető.

— Köböl Zsófia, született ezerkilencszázharmincöt november hetedikén, apja József, anyja született Gölöncsi Amália — hadarta a Szép Nő.

— Köszönöm — mondta az osztályvezető és még mindig mosolygott.

Az igazgató is tovább mosolygott és arra gondolt, hogy lám, milyen könnyű örömet szerezni és hogy szépségre is szükség van néha.

— Nem kell az utcára mennie, kedvesem... Majd mi gondoskodunk magácskáról — mondta a Szép Nőnek és búcsúzásul megszorította a kezét.

— Rólam? — csodálkozott a Szép Nő. — De direktorkám, maga téved. Nem magamnak kértem az állást, hanem az unokahúgomnak.

Azzal máris az ajtóhoz szökkent és kiszólt:

— Zsófi, gyere be!

Óriástermetű, szeplősarcú, szemüveges lány lépett az irodába. Szótlanul megállt a szoba közepén és zavartan leszögezte tekintetét, csónakszerű

cipőire, amelyekkel két görbe lába végződött.

— Pá, direktorkám! — törte meg a csendet a Szép Nő. — Rám itt már nincs szükség. Köszönöm még egyszer — tette hozzá kedves mosollyal és elviharzott.

Enyhe parfümillat maradt csak utána az igazgató irodájában.

Bogdánffy Sándor

(Az újvidéki Magyar Szóból vettük át.)

Hátha valaki nem ismeri...

A gazdához beállít egy másik és megkérdi:
— Mit eszik kend?
— Bablevest.
— Aztán ízlik?
— Ízlik hát. Elhiszi-e, hogy én sokkal jobban szeretem a bablevest, mint a legfinomabb tyúkpecsenyét?
— Elhiszem.
— Na, elég szamár kend akkor.

*

A beteget megvizsgálja az orvos, majd félrehívja annak feleségét.
— Kérem, a férje csak abban az esetben gyógyulhat meg, ha leszokik a dohányzásról.
— Le fog szokni — jelenti ki az asszony határozottan.
— Nem fog könnyen menni. Roppant erős akarat kell hozzá.
— Ne féljen, doktor úr, nekem roppant erős akaratom van.

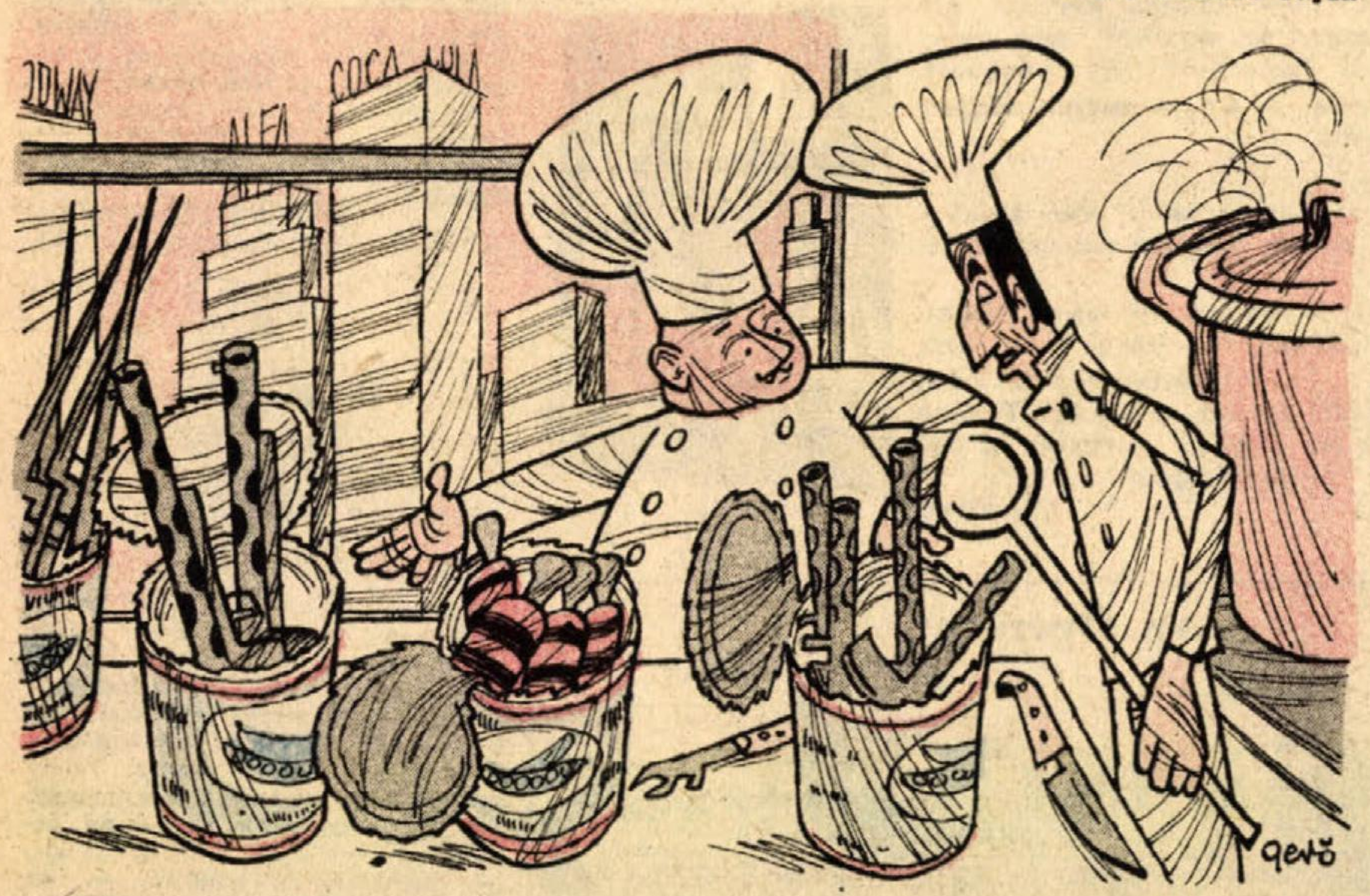
*

Az órásüzletbe benyit valaki:
— Kérem, szeretném megjavíttatni az órámat. Mennyibe fog kerülni?
— Mi a baja az órának?
— Nem tudom.
— Hatvanöt forint.

Az amerikaiak fegyvert csempésztek Indonéziába

Gerő Sándor rajza

— Egy newyorki szakács: Már megint az exportból visszamaradt zöldborsót küldték nekem...

Elfogult KRITIKA

A mozi előtt találkoztam Laci bácsival s természetesen filmekről beszélgettünk. Mondom neki, hogy láttam a Martyt. Erre lejött a létráról.
— No, látja, az egy jó film.
— Hát igen ... jobb, mint a Trapéz ...
— Miért? A Trapéz pontosan olyan jó film, mint a Marty ...! Sohsem kívánok magamnak jobb filmet, mint a Trapéz vagy a Dani meg a Prológ, aztán ott van a Láz meg a Fiú ...
Meglepett ez a vegyes „összeállítás", meg is jegyeztem óvatosan, hogy a Lázról bizony megoszlottak a vélemények.
— Bár sok olyan filmet csinálnának, mint a Láz — mondta —, aztán megdicsérte az Anyát és Aidát, s kiderült, hogy jók voltak még: Kőszív, Janika, és nem voltak jók: Szerelem, ahogy az asszony akarja, Papa, mama, a feleségem meg én és Ha a világon mindenki ilyen volna ...
Bizony nem könnyű olyan filmet csinálni, hogy mindenkinek egyformán tetszen ...
— De megyek is Laci bácsi, látom dolga van ...
— Van ám! Már megint egy rossz film. Harminchat betű!
És felmászott a létrán, hogy a rácsra nagy üggyel-bajjal kirakja a következő hosszú filmcím betűit: „Mert szegény vagy hamarabb kell meghalnod."

Z. F.

NÉPI EXPORT

Mit gondolnak, mi Olaszország legnagyobb kiviteli cikke?
Az ember.
Mint Rómából jelentik, az 1957-es esztendőben mintegy 300 000 ember vándorolt ki Olaszországból. Ez 80 000-rel több, mint amennyi 1956-ban hagyta ott szülőföldjét.
Úgy látszik, Olaszországban sem fenékig Lollobrigida.

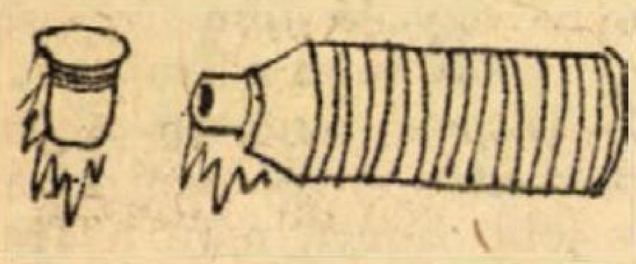
A rosszmúltú Ilkovicsot

nem lehet elfelejteni, mert a Marx téren, a MÁV-épület bedeszkázott tűzfala figyelmezteti Budapest legforgalmasabb helyének járókelőit a pesti alvilág volt tanyájára. Amikor az Ilkovicsot hosszú huzavona után lebontották, sokáig kőtörmelék hevert a helyén. Azután parkírozták a területet és ugyanakkor bedeszkázták a MÁV-épület tűzfalát, amelyet évtizedekig eltakart az Ilkovics-ház.

Ez a deszkaállványzat úgy látszik annyira megtetszett a tatarozó vállalatnak, hogy nincs szívük azokon a kőműveseket és mázolókat foglalkoztatni. Vagy féléve rontja a városképet, pedig talán egyhetes munkával be is lehetne fejezni a munkát. Igaz, akkor hozzá is kellene kezdeni ...

Mirelit palack

Eredetileg hőpalacknak készült, mert hiszen az van ráírva, hogy Orion hőpalack. Sajnos, mikor beletettem a forró tejet, az három óra leforgása alatt belefagyott. Én már két Orionnal is próbálkoztam. Az egyiket Balatonlellén vettem és mivel az nem vált be, vásároltam egy másikat a kevermesi Földművesszövetkezet boltjá-

ban. Gondoltam, ez majd jobb lesz. De ez is becsapott, mert néhány óra alatt ez is „fagyaszt". Az Orion hőpalack világhírű, ezért kár, hogy néha a selejtdarabokat is forgalomba hozzák. Az külön pech, hogy én pont két ilyen selejtet fogtam ki!

Kotroszó József
Lőkösháza

Furcsa filmvetítés Berekfürdőn

– Te, Lőrinc, menjünk moziba – szóltam barátomnak és így történt, hogy szombaton, február 15-én jegyet váltottunk a berekfürdői moziba. Itt azután furcsa művelezetben volt részünk. Először a film végét vetítették, azután az elejét. Az első félórában azt láttuk, hogy mindenki meghal, a film végén pedig valamennyi főszereplő teljes egészségnek örvendett.

– A filmet összecserélték a dobozban – védekezett a gépész.

A választ kielégítőnek tartottuk s így aztán megelégedetten mentünk haza.

Tóth László
Berekfürdő

Le a bürokráciával.

Gyöngyösi bokréta

Egy gyöngyösi borpincébe pesti vendég érkezik. Tizféle finom bort kóstoltatnak meg vele, azután tizenegyedszer a legdrágább fajtából akarnak a pohárba tölteni. A vendég már egy kicsit érzi a nehéz borok hatását és óvatosságból megkérdi:

— Nem lehetne egy kis szódát spriccelni a borba?

— Hová gondol!? Még hogy szódával? Nincs nekünk szódavizünk. Az pénzbe kerül ...

A gyöngyösiek jó szőlőtermelők, de állatokat nemigen gondoznak, nincs rá idejük. Ezért azután legtöbben eladták teheneiket. Sokan viszont a tej kedvéért kecskét tartanak. Persze, ez nem okos dolog, mert a kecske is jóllakik és a szőlő se marad meg. A kecske ugyanis legelés ürügyén lerágja a szőlőtőkéket.

Gyöngyösön a Kertész utcában van a Kiskereskedelmi V. fűszerüzlete. Erre a boltra nagyon büszkék a gyöngyösiek. Így beszélnek róla: „Bejárhatja bárki az egész országot, ilyen piszkos, rozoga, ütött-kopott, régi szatócsboltot sehol sem találni. Műemlékké fogjuk nyilvánítani!"

Gyöngyösön két találós kérdést adtak fel nekem. Az egyiket még gyermekkoromból ismertem. Így hangzott:

— Se ablaka, se ajtaja, mégis négyen laknak benne.

— Dió ...

— Na most jön a másik! Van ablaka, van ajtaja, mégis négyen laknak benne!

Ezt már nem tudtam kitalálni. Kitűnt, hogy a rendőrségi zárkáról van szó, ahová az a négy gyöngyöskörnyéki diófüzér került, akiket a Városi Tanács VB leplezett le. 150%-ot kerestek a dió fondorlatos felvásárlásával.

(palásti)

Az Operában

– Szent Isten, mi történt a közönséggel?
– Semmi különös, csak egy kicsit meglepődtek azon, hogy az megy, amit mára hirdettünk.

A Lucullusban történt

A volt Sörszanatóriumot gyönyörűen átalakították. Még a címét is: most Lucullusnak hívják. A napokban bőséges vacsora elfogyasztása után barátommal betértünk a vendéglőbe, ahol a következő párbeszéd alakult ki köztünk és a pincér között:

– Két korsó sört kérünk!

– Itt csak úgy lehet inni, ha előtte esznek – válaszolta a pincér.

– Mi már ettünk, éppen azért szeretnénk inni!

– Ne vicceljenek, az ételt itt kell elfogyasztani, mert csak úgy adhatok italt.

Ez igen. Már látom is lelki szemeim előtt a boldog jövőt, amikor a patikában kodeint csak akkor adnak, ha ott a helyszínen, a patikában hűlök meg.

Garay Béla
VIII., Szövetség u. 18.

Egy HIG panasz a sok közül

Beomlott a kéményünk, egy év múlt el, míg végre megcsinálták, de olyan rosszul, hogy az alattam levő 3 lakásból is az én lakásomba ömlik a füst. A kéményseprő megállapította, hogy a beömlő füst életveszélyes lehet. Többször fordultam a Házkezelési Igazgatósághoz (a HIG-hez) tartozó házkezelőségen, — eredménytelenül. Kérem segítségüket, hogy lakásom ismét lakható legyen.

MARKOVITS GYULA
XIV., Francia út 33.

Az „Igen Tisztelt Illetékes Szerv"

válaszolt a népbüfékkel kapcsolatos február 20-i számunkban megjelent cikkünkre. Lázár Géza vendéglátóipari főigazgató véleménye szerint az étkezést szolgáltató üzemnek az a feladata, hogy a vendégek igényeit kielégítse. „A mai emberek zöme az étkezés után cigarettára gyújt, — hangzik a válasz — és ezért a dohányzás betiltása esetén a vendég azzal az érzéssel távozna, hogy étkezését nem fejezte be."

A továbbiakban arról ír a főigazgató, hogy a népbüféket sorozatosan átalakítják, megszépítik. A cél: az italos vendégek helyett inkább ételt fogyasztó dolgozók látogassák a helyiségeket. Azonban egyedül a dohányzás eltiltása nem vezetne célra. Több népbüfét már átalakítottak és ezzel azok jellegét sikerült megváltoztatni. A szakértői vélemény szerint Budapesten egyelőre még nem lehet a prágai példát követni, mert az ottani tisztasághoz a tiltott dohányzáson kívül egyéb körülmények is hozzájárulnak.

Ez igaz ... Reméljük, hogy a népbüfék átalakítása után szerencsénk lesz az „egyéb körülményekhez" is, ami alatt nyilván a vendégek tisztaságérzete is értendő.

Ugyanaz zöldben

Sándor Károly rajza

Ezt a lapot Ausztriában betiltották, mert ott tilos fasiszta sajtóterméket terjeszteni.

...de ezt a lapot viszont terjesztik, mert elvégre Ausztriában „sajtószabadság" van!

Villamoskocsikat g[illegible]rtanak alumíniumb[illegible]

– Így legalább időben beérünk a hivatalba!

Csokmányi NEM LESZ HÜLYE...

Őszintén becsülöm Csokmányit. Őszintén becsülöm, mert sohasem fogadta el a híres vígjátékíró megállapítását: „Választani kell: vagy a karrier vagy a régi barátok..." Csokmányi karriert csinált, hatalmas vállalat igazgatója, de soha meg nem tagadja régi barátait.

Amikor telefonon kihallgatást kértem tőle, nemes egyszerűséggel válaszolta:

— A régi barátaim előtt mindig nyitva áll az ajtóm...

Pedig Csokmányinak kétszárnyas párnázott ajtaja van, pazar titkári szobából nyílik. Felrohantam hozzá. Kényesjárású, vöröshajú, vöröskörmű, vörösszájú titkárnő fogadott. A nyúlánk nőknek ahhoz a fajtájához tartozott, aki bátran ki merte mondani a hódolóinak: „Nem értem mit zabálnak egyesek azon a Lollobrigidán!" És még eddig nem akadt hódolója, aki értette volna.

Rögtön bejutottam az igazgatói szentélybe és mindent kaptam, ami kedves vendégnek jár: ölelést, hátbaveregetést, feketét, cigarettát, konyakot. A harmadik pohárnál tréfásan szabadkoztam:

— Tönkreiszlak, öregem!

Csokmányi öblös nevetéssel válaszolt:

— Nem leszek hülye a saját konyakommal itatni a vendégeket! Ez vállalati reprezentáló folyadék.

A negyedik pohár után bátran előadtam kérésemet. Miskolcra kellene telefonálni ottani Nagyfejűnek fontos ügyemben.

— Ha este felhívnád...

Csokmányi máris szólt a házitelefonon a titkárnőnek:

— Zita kérem, hívja fel dringend Miskolcon Nagyfejűt...

Nekem megmagyarázta:

— Nem leszek hülye hazulról hívni a saját számlámra...

Külön irigyeltem, hogy Zitának hívják a titkárnőjét. Micsoda karrier!

Percek múlva a szép Zita jelentette, hogy Nagyfejű házon kívül van, majd visszahívja Csokmányit.

— Minden esetre levelet is írok neki és expressz feladom — mondta a barátom — és máris diktálta a vállalati gépírónőnek, vállalati gépen, vállalati papíron.

Aztán hozzám fordult:

— Nagyfejű biztosan fog jelentkezni, hiszen én Nagyobbfejű vagyok. Ha nagyon izgat a dolog, nézzél be délután... várjál csak, ez nem jó, a Főigazgatóságon vagyok... egyetlen fix pontot tudok neked mondani, ahol ma megtalálhatsz. Nyolc órára jegyem van az Uránia-moziba. Legyél a bejárat előtt és akkor beszámolok, mit intéztem.

Megköszöntem a buzgalmat és még maradtam öt percig. Ezt az időt Csokmányi hencegésre használta fel. Elmondta, hogy most vásárolt egy új Moszkvics autót, a feleségével együtt letették a vizsgát, már mind a ketten vezetnek és szidják a gyalogjárókat.

— Örülnék, ha egyszer feljönnél hozzám és megismernéd a feleségemet. Ez a fényképe.

Ezüst keretbe foglalva szép, molett, barna asszony mosolygott az igazgatói íróasztalon.

Búcsúztam és nyolc óra felé izgatottan várakoztam az Uránia előtt. Csakhamar a mozi elé gördült egy autó és kiszállt belőle a barátom.

— Ez az új Moszkvics? — kérdeztem udvariasan.

Csokmányi összenevetett a sofőrrel. Milyen műveletlen ember — gondolhatták rólam.

— Ez Wartburg, öregem — hangzott a magyarázat. — A vállalat kocsija.

Kuncogva hozzátette:

— Nem leszek hülye a városban a magánautómat használni...

Elegáns mozdulattal kisegített egy hölgyet a kocsiból. No végre megismerem a feleségét! A nő rámmosolygott a félhomályban. Örömmel ismertem meg: a szép titkárnő.

Csokmányi nem lesz hülye...

Stella Adorján

Ritka járat

Toncz Tibor rajza

Sorbaállás

Sorbanülés

Csendélet egy jóforgalmú italboltban

Sándor Károly rajza

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca. 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.